

jubileumnummer
80 jaar TUINBOUWSCHOOL boskoop
70 jaar ARBORICULTURA

VOORWOORD

Eerst wel, toen niet en nu toch...

Aan deze lustrumtrans ging een roerige periode vooraf. Uiteindelijk werd dan toch het licht op groen gezet voor deze uitgave.

Door dit alles is de oorspronkelijke opzet wel aangepast, daarvoor bleef geen tijd over. Wel bleef het hoofddoel ongewijzigd. Dit was en is een beeld geven van het verleden en een beeld van het heden, en voor zover mogelijk van de toekomst.

Het beeld van het verleden kreeg z'n vorm door :

- 1) Een aantal interviews en gesprekken met mensen die in het verleden actief waren binnen het school- en verenigingsleven.
- 2) Een selectie van artikelen uit oude lustrumuitgaven. Gekozen is voor de uitgaven van 1938, 1948, 1958, 1968.
- 3) Een aantal stukken uit het Arboriarchief.

Het beeld van het heden is wegens tijdgebrek niet zo volledig geworden als we aanvankelijk wilden maar wat we bieden is wel de moeite waard.

Deze lustrumuitgave pretendeert geen overzicht van de geschiedenis te zijn, daarvoor is een dikke pil nodig.

Dan willen we nog de medewerking van de school noemen bij de totstandkoming van deze uitgave.

Dit nummer kreeg alle voorrang bij de druk, om hem op tijd uit te kunnen brengen. Onze hartelijke dank daarvoor.

Door deze medewerking kan dit nummer gratis door de hele school verspreid worden. Hierdoor is het een gekombineerde uitgave van school en Arboricultura.

J. van Dijk

colofon

Samenstelling : Barbara Croonen, Martin Tijdgat en Joost van Dijk .

Druk : De heer van Zijl en de Heij (omslag).

Deze uitgave kwam tot stand door samenwerking van school en Arboricultura.

EEN GEWOON LID

Lustrum 1978, wat wordt dat nou? Wat moet je ermee? Toen ik een artikel wilde schrijven voor dit speciale nummer was ik hoogst verrast. Schrijf je over Arbori-nu, schrijf je over het verleden? Ik ging vragen, lezen vragen en kijken.

Schrijven over het verleden kan ik niet, dat doen anderen beter.

Schrijven over de toekomst kan ik niet, daar moet je visie voor hebben.

Vroeger was het anders, heel anders. Dat kon ik goed merken toen ik op school kwam nu $3\frac{1}{2}$ jaar geleden. De middelbare school ligt achter je, je komt in een andere omgeving, een nieuw gebouw, nieuwe leraren en leerlingen,..... en een andere sfeer: De Arbori-sfeer.

De sfeer van Gaiten-onder-elkaar, de films, de feesten, enz., enz.. Elk jaar met kleine verschillen; een ander bestuur nieuwe leden arbij. Dit jaar, 1978, het Lustrum. Ik lees deze uitgave door, bladzij na bladzij, het ene artikel na het andere. Van verleden via dit heden, van 20 tot en met 24 november, en dan de toekomst.....

M. Tijdgat

Inhoud

artikel: . blz.:

voorwoord 0

inhoud 1

1e gedeelte

interview 2

interview 5

gesprek 7

2e gedeelte

1938 10

1948 12

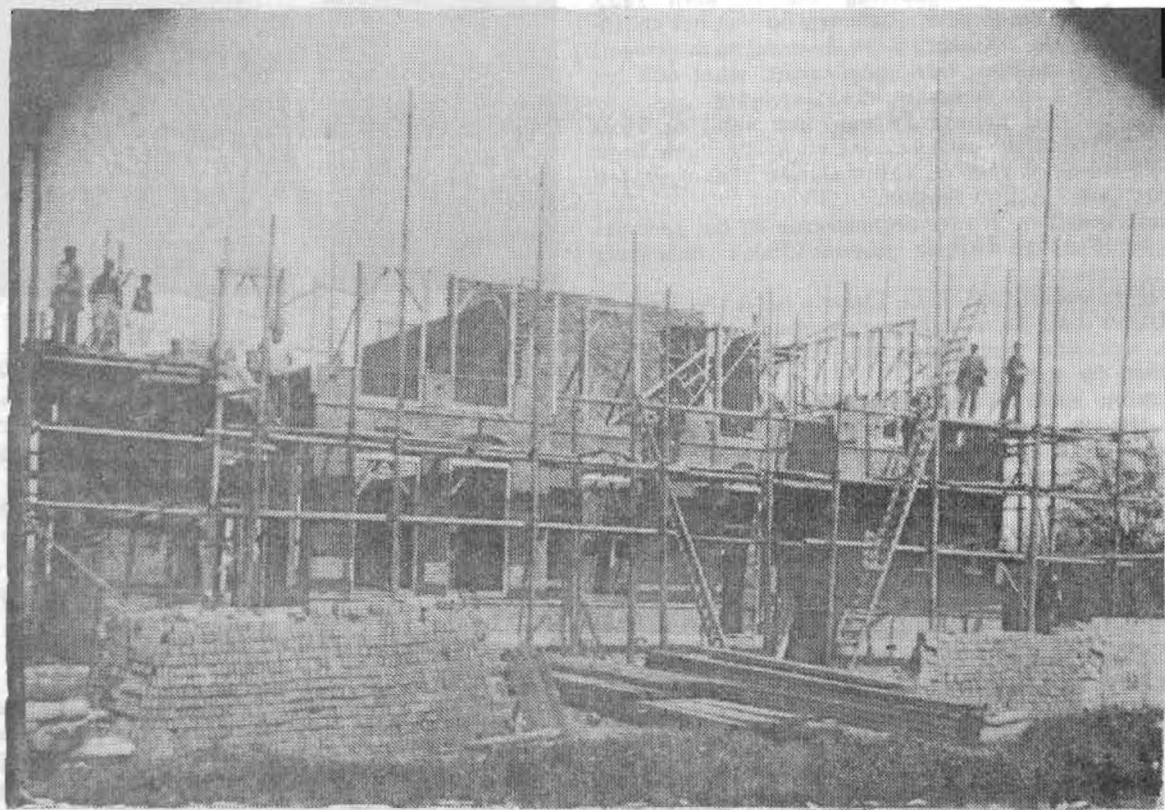
1958 14

1968 17

1978 20

toekomst 24

nawoord 26

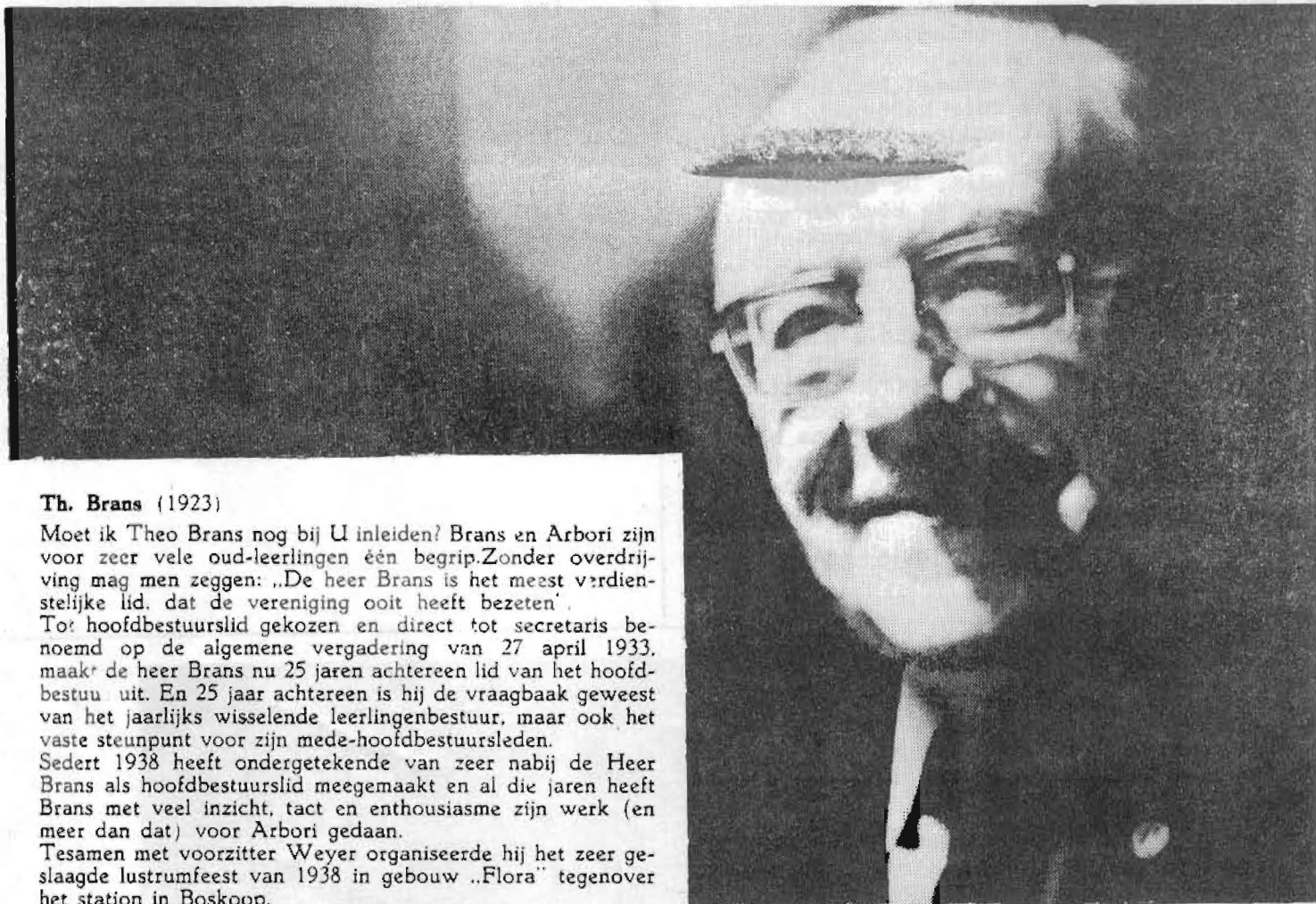

op de volgende bladzijde begint het eerste gedeelte, nl. de interviews.

INTERVIEW

met dhr. **TH. BRANS**

**oudleerling,
oudvoorzitter hoofdbestuur,
thans erelid van ARBORICULTURA**

Th. Brans (1923)

Moet ik Theo Brans nog bij U inleiden? Brans en Arbori zijn voor zeer vele oud-leerlingen één begrip. Zonder overdrijving mag men zeggen: „De heer Brans is het meest verdienstelijke lid, dat de vereniging ooit heeft bezeten”.

Tot hoofdbestuurslid gekozen en direct tot secretaris benoemd op de algemene vergadering van 27 april 1933, maakt de heer Brans nu 25 jaren achtereen lid van het hoofdbestuur uit. En 25 jaar achtereen is hij de vraagbaak geweest van het jaarlijks wisselende leerlingenbestuur, maar ook het vaste steunpunt voor zijn mede-hoofdbestuursleden.

Sedert 1938 heeft ondergetekende van zeer nabij de Heer Brans als hoofdbestuurslid meegemaakt en al die jaren heeft Brans met veel inzicht, tact en enthousiasme zijn werk (en meer dan dat) voor Arbori gedaan.

Tesamen met voorzitter Weyer organiseerde hij het zeer geslaagde lustrumfeest van 1938 in gebouw „Flora” tegenover het station in Boskoop.

Tesamen met de voorzitters H. G. Dekens en A. N. Ballego verving hij Arbori door de moeilijke oorlogsjaren en nam tenslotte op de algemene vergadering van 18 februari 1946 het voorzitterschap op zich.

Als een geboren leider organiseerde hij de grootse feesten van 10 jaar geleden. Door gebrek aan zaalruimte in Boskoop waren wij voor de feestavond op Gouda aangewezen. Onvergetelijk zal de vlotte organisatie blijven van het vervoer Boskoop-Gouda en retour.

Eenmaal slechts heeft de heer Brans ons met een zeer groot, vrijwel onoplosbaar probleem laten zitten, n.l. toen hij in het voorjaar van 1955 op doktersadvies de wens te kennen gaf als voorzitter af te treden en wij iemand moesten zoeken, die hem kon vervangen.

Uiteindelijk heeft ondergetekende, hoewel het tegendeel van een vlot redenaar, het voorzitterschap op zich genomen, doch onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat dhr. Brans als vice-voorzitter in het hoofdbestuur zitting zou blijven houden.

Theo, geheel Arboricultura is je dankbaar voor al het werk, dat je voor de vereniging gedaan hebt en nog steeds doet en namens geheel de vereniging spreek ik de hoop uit, dat de combinatie erelid-vice-voorzitter in jouw persoon nog jaren zal blijven voortbestaan.

Th. Klumper

Wanneer zat U op school?

- B: Ik kwam in sept. 1921 op school en deed in april 1923 eindexamen. Ik kwam als stadsgroentje hier op de tuinbouwschool. Dhr. Moerlands was toen directeur. Omdat ik H.B.S.-3 en Handelsschool 4 had gehad hoefde ik geen toelatingsexamen af te leggen, ik moest alleen een proef doen voor heesterkennis.

Hoe was de inrichting van het onderwijs?

- B: Het was een Rijkstuinbouwwinterschool (R.T.W.S.). De opleiding duurde anderhalf jaar en je had twee klassen. De eerste klas kreeg 's ochtends les en 's middags praktijk, de tweede 's ochtends praktijk en 's middags les. Praktijk deed je bij een baas op de tuin.

Vakken? Tja je kreeg naast die hees-
terkennis nog scheikunde, erfelijk-
heidsleer, natuurkunde, plantkunde,
plantenziekte, bemestingsleer, handels-
kennis en tuinarchitectuur dat werd
gegeven door C.L.J. Schaum een Duitse
tuinarchitect die hier een bedrijf had.
De talen waren fakultatief. Naast
frans, engels en Duits werd er zweeds
en russisch gegeven. Het laatste werd
gegeven door B. Raptshinsky. Deze man
sprak zeer fraai Nederlands.
De directeur, Moerlands, gaf boomteelt
daarnaast was hij ook tuinbouwkonsulent
in boskoop.

Zijn eerste vraag aan de nieuwelingen
was altijd "Jongelui wat is boomteelt?"
Geen van de nieuwen durfde te antwoor-
den, dan zei hij "Jongelui boomteelt
is de teelt der bomen".

- Hoeveel leerlingen zaten er op school?

B: Je had twee klassen en een klas dat
waren ongeveer 15-20 leerlingen. In
totaal zaten er 40-50 mensen op school.
Je zag als leerling alleen je eigen
klas op school. De leerlingen waren
aangewezen op de vereniging om elkaar
te leren kennen.
Je had dan een vaste sociëteitsavond
in de week. Het hoofdbestuur huurde
voor de afdeling leerlingen een zaal-
tje af in een café.

- Wat gebeurde er op zo'n sociëteits-
avond?

B: Er werd gekaart en gebiljart, er was
een tafeltennistafel en er werd ge-
praat. Bovendien was er een leestafel
met o.a. vakbladen in diverse talen.
Je kon dan bij de bibliothecaris boe-
ken lenen uit de bibliotheek van de
vereniging.

- Hoe was de vereniging georganiseerd?

B: Nou, in de tijd dat ik op school zat
was Arborei slapende, er was geen
animo voor bij de leerlingen.
Pas vlak voor het vijfentwintig jarig
bestaan heeft oudleerling N. Weyer de
boel weer opgehaald.
Hij werd voorzitter en trommelde een
hoofdbestuur bij elkaar en bracht de
zaak aan het draaien.

(later is dhr. N. Weyer erelid geworden
inmiddels is hij overleden red.)

Arborei was vroeger een vereniging van
oud-leerlingen en leerlingen.
De oud-leerlingen hielden de vereniging
draaiende, zij hadden tijd en het contri-
butie geld om te organiseren.
Je had een hoofdbestuur met daarin oud-
leerlingen die in of om Boskoop woonden.
Zo was er continuïteit, oud-leerlingen
die terug kwamen in Boskoop voor een
reunie zagen steeds die oude en bekende
bestuursleden. En wisten zo ook bij wie
ze terecht konden voor vragen etc..
Allerlei informatie bleef behouden, ook
voor de steeds wisselende leerlingen-
besturen.

In het hoofdbestuur zaten dan ook de
voorzitter en bibliothecaris van het
leerlingenbestuur.

De afdeling leerlingen was zelfstandig,
men had een kontributie van f4,- .
Hadden ze dan een fuif georganiseerd en
was er dan geld tekort, dan klopte men
met de begroting aan bij het hoofdbestuur.

- Wat werd er georganiseerd?

B: Het hoofdbestuur organiseerde lezingen,
4-5 lezingen per jaar; dit waren dikwijls
zeer boeiende lezingen.
Verder verscheen 2 x per jaar het orgaan
waarin het verenigings nieuws en perso-
nalia stond.

De afdeling leerlingen verzorgde de eind-
fuiven. Als je een actief bestuur had
dan was er ook een december fuif.
Zo'n fuif werd dan geopend door de voor-
zitter van het hoofdbestuur, dan werd er
een toneelstuk of een revu opgevoerd
door de afd. leerlingen en er was bal na.
Zo'n avond werd helemaal georganiseerd
door de leerlingenafdeling. Het hoofd-
bestuur hield toezicht, las b.v. het
het toncelwerk na op vloeken en platte
taal.

Die fuiven waren de uitgaansmogelijkheid
in Boskoop er waren ook veel boskopers.
In totaal waren er vaak zo'n 300 mensen.
De leerlingen deden ook veel aan sport,
organiseerden voetbal en schaats wedstrij-
den. Arborei had af en toe ook een eigen
bandje dat optrad op soos en feestavonden

- Hoe bent u in het hoofdbestuur gekomen?

B: Vlak voor het 25 jarig jubileum van Arborei
in 1933 werd ik gevraagd als sekretaris.
Samen met N. Weyer organiseerden we toe-
het 30 jarig jubileum.
En toen kwamen de oorlogsjaren. Onze
voorzitter H.G. Dekens werd gegijzeld in
St. Michelsgestel. In de oorlog heeft
Arborei zich erg rustig gehouden om geen
aandacht te trekken.
En na de oorlog in 1946 werd ik tot voor-
zitter gekozen.

- En toen kregen we weer een jubileum en
de eerste reunie na de oorlog.

B: Ja dat was het 40 jarig bestaan in 1948.
In Boskoop was toen geen ruimte beschik-
baar zodat we met bussen naar de Goudse
schouwburg moesten.
Die zat helemaal vol met genodigden en
in de Engelenbak waren de leerlingen
opgestouwd.
Bijna werden we nog op straat gezet. Door
een belasting inspekteur. Dit omdat er
geen vermoedelijkheids belasting was be-
taald en omdat hij daarom de zaal kon
laten ontruimen.

Gerukkig konden we hem erop wijzen dat
dan o.a. de Directeur van de Tuinbouw
en de inspekteur van het Tuinbouwonder-
wijs en de burgemeester van Boskoop op
straat gezet werden.
De volgende dag moesten we terugkomen,
en met een tientje was toen alles gere-
geld.

Voor de leden in Indië werd er toen via de wereld omroep een speciale radioboodschap uitgezonden. Die boodschap was al aangekondigd in het orgaan.

- Hoe is het eigenlijk afgelopen met het hoofdbestuur?
- B: Dat weet ik niet, ik ben nog steeds niet officieel afgestemd als vice-voorzitter en Jan Hooftman is ook nog steeds sekre-

taris en Arie Schoemaker Voorzitter. Sinds het jubileum in 1968 hebben wij van het leerlingenbestuur niets meer gehoord. Dit heeft zich toen afscheiden van het Hoofd- Bestuur.

zaterdag 11 november m & j

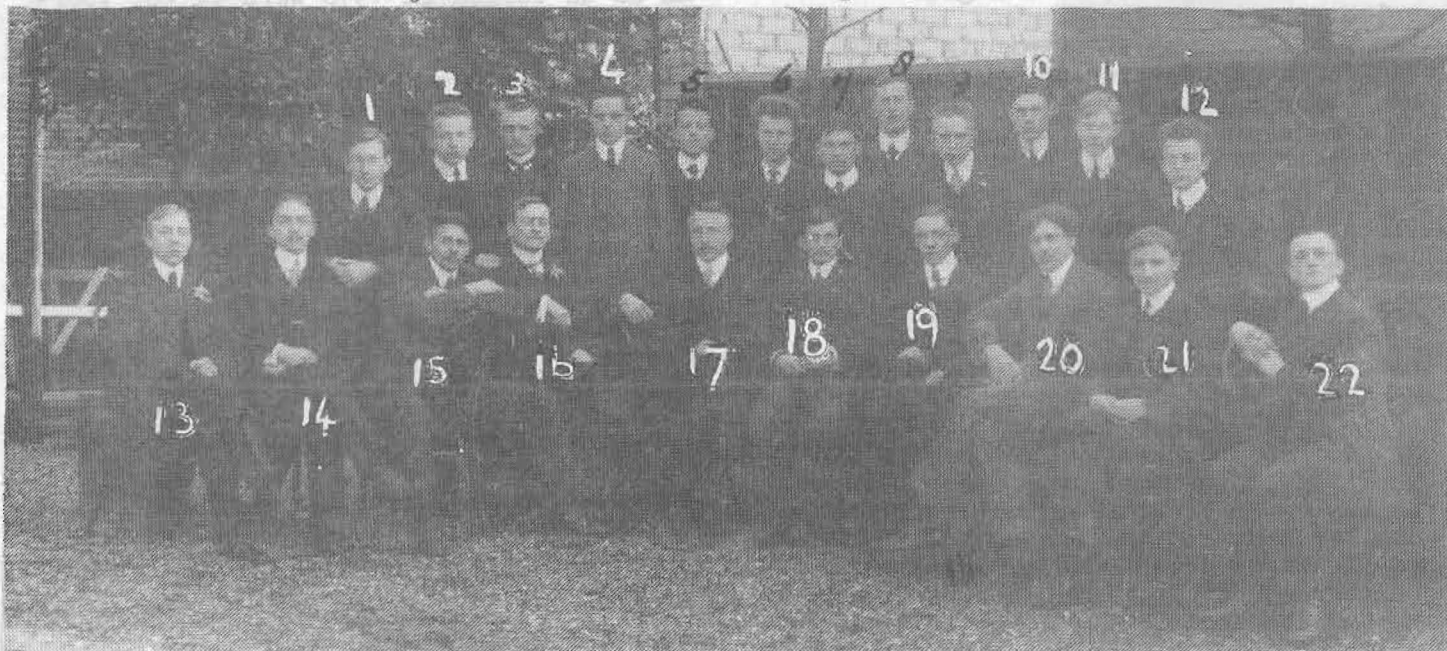
1938

Het afscheid van dhr. Moerlands en de instalatie van dr. Jacobi als directeur van de school.

zittend vlnr : mevr. en men. Moerlands en mevr. en men. Jacobi
staand vlnr : mevr. Brans, J. Dijkhuis, mevr. Dekens, J. D. den Hengst, N. Roeters van Lennep, Th. Brans, Th. H. H. C. Klumper, N. F. Weyer, S. G. A. Doornbosch, H. G. Dekens en C. van Groos.

Rijkstuinbouwschool te Boskoop 1908

1 Bouman, 6 van Kol, 8 Mees, 12 Han Allard, 13 Loggers, 14 Henri Roeters van Lennep, 15 Jan niemeyer, 18 Kareltje Perk (De oprichter van Arboricultura) 19 Breil, 20 Ilken, 21 Hoofdman, 22 Schabrak.

INTERVIEW

met ir. **E.E. HARMSSEN**

oudleraar

thans erelid van **ARBORICULTURA**

Hoe bent u hier in Boskoop gekomen?
Op 10 oktober 1930 studeerde ik af aan de Landbouwhogeschool in Wageningen inde richting tuinbouw. Ik bleef in Wageningen werken, als Assistent bij Prof. Sprenger (tuinbouwplantkunde) en Prof. Roepke (entomologie). Toen in 1932 aan de RTS te Boskoop een leraar werd gevraagd heb ik gesolliciteerd en op 16 november 1932 kon ik met de lessen beginnen. De eerste vakken waren Scheikunde, waarin ik 12 jaar heb lesgegeven en plantenziektenkunde, 8 jaar. Toen de cursus in tuinafleg in Boskoop kwam heb ik ook daar les aan gegeven. Naast allerlei vakken, die nu niet meer voor het interview van betekenis zijn is als belangrijkste mijn hoofdvak geworden: Sierplantenkennis. Zowel voor de cursus tuinafleg (later HTO en nu RHSTL) genoemd als aan de RMTS zelf. Voorts heb ik nog buiten de school, maar wel op last van het ministerie van Landbouw, cursussen gegeven in Sierplantenkennis voor de Hoveniersopleiding en ook Schei- en Natuurkunde. Voor de Opleiding voor de Lagere akte Tuinbouw en heb examen hiervoor in Wageningen afgenomen, in het vak Natuurkunde.

Hoe zag de school eruit toen U begon?
Toen ik hier kwam waren er 3 eerste klassen, 2 Hollandse en 1 tropische. En dan twee 2e klassen. De opleiding was 2 jarig. Je had de Hollandse richting voor boomteelt en de tropische. afdeling. Op de tropische afdeling werden de bergcultures (koffie, thee, rubber) gegeven voor jongens die uit Nederlands Indië kwamen of er naar toe gingen. Voor je als leerling op school kon komen moest je eerst een praktijk gedeelte doen, waarin onderzocht werd of de aspirant leerlingen geschikt waren om in de praktijk iets te presteren. Dat kon dan eerst in de buurt van thuis, in mei kwamen ze dan hier bij een baas werken en kregen 2x per week sierplantenkennis van Dr. Boom. In de 30er jaren en ook tijdens de oorlog hadden de kwekers het over het algemeen zeer moeilijk. veel leerlingen zijn in de praktijk geweest bij die kwekers zodat er een ware vriendschap is ontstaan tussende boskopers en de leerlingen en oud-leerlingen van de school.

Er was tuincontrole bij de bazen voor de leerlingen. Je kreeg een bepaalde wijk in Boskoop waar je bij de kwekers kwam. Dankzij mijn contact met de leerpatroons en ook door het lidmaatschap van de vereniging van Boskoopse Cultures werd ik onder de kwekers bekend.

DENDROLOOG.

„Kom maar mee naar b

tuit het lustrumnummer 1948

Ir. E. E. Harmsen

„Pluizer”

- Hoe kwam u met Arboricultura in aanraking?

H: Nou, ik was pas 26 toen ik voor de klas stond, en sommige van mijn leerlingen waren zelfs ouder dan ik. Er waren al heel g uw feesten waar ik heer ging. Op die avonden 's avonds, en nog later, leerde je de boskopers en de leerlingen goed kennen. Al betrekkelijk snel kwam een jongeman me vragen of ik zin had om mee te doen aan de activiteiten van Arbori. En toen werd ik donateur. Je had ook die verkiezingsavonden. Ik werd al spoedig gevraagd om in het stembureau zitting te nemen. Zo'n verkiezing was vol lawaai, iedereen moest wat zeggen en velen spraken door elkaar, een gezellige avond. Op de Arbori avonden en ook op avonden van andere verenigingen leefde ik helemaal tussen de leerlingen en oud-leerlingen; maar je moest voor één ding oppassen en altijd zorgen dat wat zich op school afspeelde los stond van het gebeuren op die avonden.

- Hebt u het moeilijk gehad met uw leerlingen?

H: Nou, moeilijkheden zijn er altijd wel eens geweest. De eerste tijd voor de klas weet je je

nog geen houding te geven. Ik merkte op een gegeven moment dat ik mijn oude leraar scheikunde stond te imiteren. Je moet proberen jezelf te worden, voor de klas en dat leer je alleen door schade en schande.

De mentaliteit van de leerlingen is vanzelf een andere kant opgegaan. Ik heb gemerkt dat de behoefte naar inspraak naar voren kwam.

Ik heb mijn leerlingen wel voorgehouden: 'Hoor eens even, mij kan je niet meer veranderen want ik sta aan het eind van mijn loopbaan. Opvolgers zullen het vanzelfsprekend anders doen. Zo had ik vroeger ook mijn kritiek. Je moet je aanpassen aan school, de tijd en de jongens. Ik heb in al die jaren geen grote conflicten gehad. Sinds het afscheid in 1971 mis ik wel het contact met de jonge mensen. Er is ook geen overdracht van kennis meer. Verder heb ik prettige herinneringen aan al die jaren die ik op de tuinbouwschool plus de hogere opleiding heb doorgebracht.

maandag 13 november m.&fj

De kweker aan land.

Gerrit van Drieze
Uit de Bieze
In Rudendrums en Erica
ging naar Amerika.
Van mandes en lattuh
Bomuh en mattuh
Pottes en schouwuh
gingen zuh boelhuis houwuh.
Ik had zo gedocht
As ik dat urus kocht.
Dan kon ik fain
voor muh aiguh zain.

Maar hoe ik ok zocht,
Er was niet genocht.
Geen centuh in huis,
Geen stukkie in kluis.
De leste maanduh en wekuh
teveel naar de maides gekekuh,
teveel gezopuh,
te laat in 't nest gekropuh.
Alles van de paktait
was ik weer kwait.
Nec, 't is geen gain
as ie vor je aiguh wil zain.

Toen is omuh Piet de Vrai
bai de aishardraijerai,
waar ze prazuh verrejuh
op z'n jeeuwelw gegejuh.
Hai bleef legguh
en de dokter mos zegguh
„Bidt onze Vader,
Het ainde is nader“
Maar ieder vroeg toen:
„Wat met je centuh te doen?“
Hai zee: „'t Is vor Hain,
om vor zuh aige te kenne zain“.

Op het land van Drieze
in de Bieze
Staan ik nou tedere morguh
met m'n harsus vol zorguh.
Kantuh te maaiuh
Ammabielezuh te zajuh,
Stratifizeruh,
Misthaupuh keruh
En vor het vuilraapkarwai
heb ik er 'n gait bai.
Joh, wat is het fain
Vor je 'aige te zain.

Oktober 1958.

Jan den Hengst (in de zain aige stail. Red.)

GESPREK

met

Th.H.H.C. KLUMPER

en **A.J. SCHOE MAKER**

**beiden oudleerling & oudvoorzitter
hoofdbestuur**

Hoofdbestuur Arboretum 1948

vlnr staand : A.vd Akker, H.J. Grootendorst, J.D. den Hengst, J. Kempen, P. Griffioen, J. Dijkhuis.
vlnr zittend: H.G. Dekens, Th. Brans, Th.H.H.C. Klumper, C. van Groos.

Nadat we van mevr. Klumper een kop koffie kregen begon een avond waarvan we na afloop zeiden; "Dit is een interessante avond geweest".

S: Arbori was een goeie vereniging, maar het ging verlopen toen het aantal leerlingen toenam tot 280.

Kl: Het was echt niet de goeie oude tijd, want het kwam voor dat ze er met de kas vandoor gingen of dat de kas niet klopte. Maar de gezelligheid was er wel. Op de jaarlijkse feestavonden kwam alles wat met de school te maken had of te maken had gehad er. De eerste 2 rijen waren gereserveerd voor de 20 leraren, de direktie en het hoofdbestuur.

S: Dat is de laatste jaren sterk veranderd. Ik was met mijn vrouw een keer op een feest dat om 21.00 uur in het patronaatsgebouw zou beginnen. Ook men. Harmsen was er. Hij zei nog tegen mij: "Joh, we zijn hier toch niet verkeerd?". Er liepen nl. nog wel een paar jongens, maar voor de rest was er niemand. We zijn toen gebleven. Later bleek dat het feest veel later, om half elf pas, begon.

Kl: Er is nog wel meer veranderd. toen ik op school zat van '34 tot '37 werkte je nog 6 halve dagen bij je baas. Het was een moeilijke tijd, de dertiger jaren met het spookbeeld van de werkelozen op de brug. Je werkte met je baas mee op, de geest om te presteren en om in je eigen waarde te groeien, je waar te maken. Later in

het dagelijks leven had je ook die 'struggle for life' om je te kunnen handhaven.

S: Er wordt nu nogal eens geklaagd, maar toen ik op school zat was het ook al niet mis, de school begon om kwart over 8 en 2 x per week had je om 17 gymnastiek. De 'tucht' lag ook heel anders. Onder-direkteur Vijgen lette er goed op. Soms noteerde hij wie er op vrijdag al met de trein naar huis ging. Zij konden dan later de hele zaterdag werken om het in te halen. Je had niet zoveel tijd. Ook niet bij het repeteren van de revues en toneelstukken, daar zaten echt goede dingen bij. De "Spooktrein" bijv. Soms werden er ook leraren of 'n leerling op de hak genomen, maar dat gebeurde goedmoedig.

Mevr. Kl: Met de revue van '38. Dat was een leuke. Er werd gespeeld dat een oud-leerling over de radio (een kist met olie-lampje) had gehoord dat er een jubileum was of zo iets. Hij ging op reis, maar leed Schipbreuk op een karnibalen-eiland bij Afrika. Er stond een grote pot op het toneel en er werd een krijgsdans om de

arme jongen gedanst. Pas toen zijn diploma RTS uit de zak kwam, werd hij gespaard. Het einde was dat hij kweker van de koning werd of zoiets.

S: Er was ook een Arbori-drumstel, dat is in de loop der jaren verdwenen, daar zouden jullie ook eens achteraan moeten gaan.

Mevr. Kl: Er was eerder al de Krontjong Band.

S: Vertel eens waar Arbori allemaal heeft gezeten. Jij was hier eerder dan ik.

Kl: Toen ik op school zat, voor de oorlog, was de sociëteitsavond in Hotel Klaassen in de oude Dopsstraat, wat later afgebroken is. Later zaten we in hotel Neuf.

S: Dat is toch gedeeltelijk afgebrand in onze tijd en weer groter opgebouwd.

Kl: Ja, toen gingen we naar Janssen (wat nu de Landbouw is), in de garderobe van Florida, het toneel van het patronaatsgebouw. Ook nog heel kort in Concordia aan de Biezen. Voor de oorlog werden de feesten gehouden in zaal Flora tegenover het station, nu is dat de kantoorhal van Mulder.

S: Als laatste de soos aan de Biezentocht. Weet je dat we met 5 mensen van het hoofdbestuur garant hebben gestaan voor een lening van f10.000,- Die hebben ze nu helemaal afgelost. Wij gingen er 1 maal per jaar samen met het leerlingenbestuur de kas controleren. Later zijn we daarmee gestopt. Soms ging ik er wel eens langs om de sfeer weer te proeven

Kl: Voor de oorlog, nog in hotel Klaassen hadden velen geen geld om een kopje koffie te kopen. Als de bediening even niet oplette aten we alle suikerklontjes uit de potten op! Alleen de Indische jongens hadden meer geld en konden een pilsje kopen. Die jongens van de Indische afdeling werden enorm gewaardeerd in Indië. Wanneer ze er naar terug gingen werden ze snel geplaatst. Je leerde hier werken. De Deventer school was schoolser. De jongens hier vergroeiiden snel met het bedrijf van de baas.

S: Als er een boomzoeker was geweest, vroeg je gelijk: "Baas wat heeft u verkocht?"

Kl: Doordat je op deze school had gezeten had je systematisch leren denken en boeken leren gebruiken. Wist je later eens iets niet, dan wist je dat je dat in je boeken kon opzoeken

Kl: Het plaatsen van mensen voor de oorlog was vaak een probleem. Directeur Moerlands was altijd weer blij een van zijn schaapjes geplaatst had. Zo verging het mij ook. Ik had de RTS gehad, maar was bezig met de cursus Tuinaanleg, wat nu de RHSTL is. Dat was de eerste keer dat die cursus gegeven werd. Terwijl ik daarmee bezig was, kreeg ik het

A.J. Schoemaker

aanbod om bedrijfsleider te worden op een kwekerij hier. Op aanraden van de Hr. Moerlands heb ik de baan aangenomen en ook nog de school gevolgd. Dir. Moerlands was een grote persoonlijkheid in die tijd. Hij was de grote promotor van het boomkwekersleven en de proeftuin. Hij was tuinbouwconsulent voor heel Nederland. Zijn pensionering was een heel gebeuren. Hij werd geridderd en er was een groot feest.

S: Het jubileum van '48 ook, weet je nog in "Kunstmin" in Gouda. De heer Brans had een busdienst heen en terug georganiseerd, elk half uur een bus.

Mevr. Kl: Wanneer was de laatste revue?

S: Was dat met Jan Kalff?

Kl: Op die grote reünies zo om de 10 jaar kwamen er grote groepen oud-leerlingen. Die binding was erg sterk. Niet alleen tussen de leerlingen en oud-leerlingen en school, maar ook tussen de scholen elders in het land.

S: De konstruktie van de school laat dat nu nu niet meer toe. Het verenigingsleven kan het nu niet meer, dat komt door de mammoetwet. Toch draait Arbori nog vrij goed. In Wageningen zijn ze er jaloers op zoals de school in zijn totaliteit nog draait.

woensdag 15 november m & j

1930

De onderscheiding van dhr. Ebbinge,
een der eerste leraren van school,

Op de foto, links de directeur-ge-
neraal van de Landbouw ir A.L.H.
Roebroek. Rechts de onderscheidde
J.W.E. Ebbinge.

1905 FEESTAVOND MET BAL 1930

TER GELEGENHEID EN TER EERE VAN HET

25-JARIG JUBILEUM VAN DEN HEER J. W. E. EBBINGE,

ALS LID EN VOORZITTER VAN DE COMMISSIE VAN TOEZICHT,

op WOENSDAG 12 MAART 1930, in Hotel KLAASSEN

AANVANG 8 UUR

PROGRAMMA

OPENING

„ARME RIJKE”, Blijspel in 1 bedrijf van Nono

PERSONEN:

HUBERT RENNIE DE FORGERON . . . R. Vos	SMIT, vriend van GERARD . . . D. EVERSE
MARIANNE, zijn Vrouw . . . C. RADDER	JHR. ERITS DALENHOUT v. MEERVOORT
ELIZE, hun Dochter . . . J. VAANDRAGER	P. SILLEVIS
GERARD, hun Zoon . . . A. v. RAMSHORST	DOROTHEA, de Dienstbode . . . N. HOOFMAN

□ PAUZE □

„EEN BOOTTOCHTJE”, Blijspel in 1 bedrijf van H. v. Esmond

PERSONEN:

EMMA . . . J. VAANDRAGER || FRANK . . . R. Vos

INTRODUCTIEWAARTEN verkrijgbaar à f 1.—

bij de heeren M. BOERMA, B. Colijnstr. A 8 en E. VAN EERDE, Dorpstraat O.Z. 7

GEDURENDE HET BAL GELEGENHEID TOT SOUPEEREN à f 3.— PER COUVERT, ZONDER DRANKEN

Hiervoor zich op te geven uiterlijk 10 Maart aan bovengenoemde heeren en in Hotel KLAASSEN

op de andere bladzijde begint het tweede deel, de selecties uit de eerder
verschenen lustrumuitgaven.

38

30 jaar Arbori
40 " School

BESTUUR AFDEELING LEERLINGEN

*Van links naar rechts: Van Voorst Van Beest,
Nolet, Slikker, Wijchers en Van Dongen*

Opletten!!!...

Vertel jij me anders maar eens iets over dit zuurvormend oxyde. Slikker.

... Pijnlijke stilte...

Ja, een raar geval, tijdgebrek door jubelende leerlingen, waar je hoofd van omloopt, en dan uit je Arbori-sfeer geroepen te worden door een zuurvormend oxyde! Nou vraag ik je toch! Dit is nu juist de les om het Jubileumorgaan met een pennevrucht van mij te verrijken. Het spreekt immers vanzelf, dat ik, als voorzitter van de Afdeling Leerlingen, ook een literaire bijdrage voor dit orgaan lever.

... Voortaan er bij zijn, Slikker...; dus het zuurvormend oxyde van...

Ja, Arboricultura!

Toen wij in Maart j.l. door het bestuur van Van Hattem geïnstalleerd werden, werd ons al dadelijk gezegd: „Jullie maakt 't achtste lustrum mee, je zult weten, wat je te doen hebt!”

Inderdaad kreeg mijn bestuur een niet lichte taak te verrichten, maar we zijn er op aangevallen, zooals 't een enthousiasten Tuinbouwgeit betaamt.

En dit enthousiasme móest wel overgaan op de leden; we zochten contact met hen, en we kregen het. Als je 's Maandagsavonds naar de soos ging, wist je zeker, dat je er weer die sfeer vond van dolle gezelligheid; zoo denk ik bijv. aan de Arbori-ping-pong-kampioenschappen, waarbij een wisselbeker uitgereikt werd... zeker vaatwerk, versierd met Arborilinten!

Onze bibliothecaris had 't druk, de penningmeester gnuifde, biljartballen klotsten, de ping-pong-tafel rikkte; muziek was daar, en de overwinningsskreten aan monopoly- en bridge-tafels completeerden het geheel.

De eindfuiw kwam en bracht haar zorgen, maar deze eerste noot in het Jubileumspel werd met en dóór de Boskoopers tot een nimmer te vergeten feest!

Toen kwamen de nieuwelingen, als een levende felicitatie voor de school!

Een Jubileumjaar... Een recordjaar! Door ons werden ze tot „zinkelingen” gebombardeerd, zij werden „groen” en wij „meneer”.

Veertien dagen kennismakingstijd bracht hen eveneens tot de stelling:

„Tuinbouwschool en Arboricultura zijn synoniem.”

En later, als we op onze bestemming, hier of ginds denken aan wat de school en Arbori ons meegegeven hebben, dan zullen we den wensch uitspreken, dat de R.T.S. en Arboricultura nog vele...

Slikker... d'r uit! Zaterdagmiddag terug!

Enfin, we hebben een Jubileum en we jubelen.

B. SLIKKER.

Voorzitter afd. „Leerlingen”.

OFFICIEEL GEDEELTE.

HOOFDBESTUUR:

Voorzitter: N. Weyer, Adrianalaan 339, Schiebroek.

Secretaris: Th. Brans, Biezen 70, Boskoop.

Penningmeester: C. van Groos, Biezen 5, Boskoop.

Postrekening: 192952.

Houder Informatie-bureau: J. den Hengst, Valkenburgerlaan 17, Boskoop.

Bibliothecaris: T. H. H. Klumper, Rozenlaan 13, Boskoop.

2e Voorzitter: H. G. Dekens, Laag Boskoop, Boskoop.

2e Secretaris: J. Dijkhuis Jr., Rozenlaan 9, Boskoop.

Commissarissen: S. G. A. Doorenbos, Dir. Gem. Plantsoenen, Kweekerijweg 2, Den Haag.

A. N. Ballego, firm. J. G. Ballego & Zonen, Witte Singel 22, Leiden.

A. J. v. Pesch Jr., Naga Timboel, P.K. Bangoen Poerba, Deli, S.O.K. (plaatsverv. vertegenw. v. Indië).

A. J. Slikker, Goudscherijweg 58, Boskoop (Voorzitter afd. Leerlingen).

L. J. Wychers Jr., Goudscherijweg 58, Boskoop (Secretaris afd. Leerlingen).

Commissaris v. materiaal: Th. Brans, Biezen 70, Boskoop.

Vertegenwoordiger voor Indië: O. J. Loggers, adviseur N.V. tot Expl. van David Bernie's Administratiekantoor, Djember.

Vertegenw. v. Zuid-Afrika: C. Butner, 2-12th Avenue, Highland North Johannesburg.

Vertegenw. v. Ver. Staten: W. J. P. Godding, Poughkeepsie Nursery Comp., Poughkeepsie N.Y.

Vertegenw. uit de Comm. v. Toezicht: J. H. Otto, Boskoop.

Vertegenw. uit de Leeraren: B. Kremer, Boskoop.

WAT IK MOEST LEEREN EN BEGRIJPEN.

Den eersten dag, dat ik in de kweekerij werkte, kreeg ik van mijn baas direct al een ingewikkelde opdracht: Ik moest naar de loods gaan, een Baggerlap en Baggerbeugel opzoeken en deze met een Schop in de Drieling leggen, maar ik mocht niet vergeten, den Graaf met het stukke Heelt mee te nemen. Na lang zoeken en gissen stapte ik welgemoed in de Drieling en Kloette, zoo goed en zoo kwaad als het ging, de sloot uit. Want, waag het niet op den Kant te Weegen of in den kant te steken! Onderweg passeerde ik een Hoorenaarsnest, hetwelk angstvallig door mij gemeden werd, zoodat ik haast met den kop van mijn Drieling op een bos Zekgras, die ze vroeger voor Zitzudden gebruikten, terecht kwam. Na lang worstelen kwam ik bij den Staal, dien we gingen Opzetten. Den volgende dag zou de Baggerman dan weer komen, want die zou in de Breede nog Schouwaggeren, dus kregen we een mooien, zwaren Vletstaal met Vetten Bagger. In den winter haalden we hier dan de Schuimaarde af, vóór we hem gingen Omzetten.

Wat heb ik toch veel geleerd. Ik moest Klikken en Rondsteken, Dunnen en Inboeten, Rommel naar de Nestenhoop brengen. In het najaar, den Paktijd, mocht ik helpen Kluitjes Naaien en manden Zetten of kisten Leggen, Spanen en ook nog Staken Punten. Ik heb wel geleerd Kluitgoed flink stevig In Te Gazen, want voor elk slecht Kontje kreeg ik op mijn nek, desnoods het Gaas maar een Slag om den Stam. Rozenspoelen was ook niet slecht, alleen moest het water wat warmer zijn. Op het pad Slik morsen mocht ik niet, anders

zou de baas de Weegpaal eens in mijn nek leggen. Eens kwam er een Boomenzoeker en vroeg aan mijn baas of hij die tien Rhodo's een week wilde Ophouden. Na vijf dagen kocht hij de Boomen en vroeg de baas weer aan mij, of ik ze nu even wilde Ophouden, dan zou hij er even een Stroppie om leggen. Ik hoefde ze gelukkig niet zoo lang op te houden als de baas.

In den winter kwam de Baggerman een Kantstaaltje trekken van 12 Roe lang. Bij het Uitkruien van den Staal bleek de Kant niet zoo goed meer te zijn. We haalden een paar Slieten uit den akker en de Slegge uit de loods en met een paar Ankers werd alles weer stevig gemaakt. Als het goed Raapweer was, gingen we met een Vuilrapertje de laatste Vuiltjes opruimen. Dat knápt op.

Erg druk kregen we het in het voorjaar, den z.g. Poottijd. Het Geooqde en Gepunte Stek, dat nu gekald was, werd op 6 Duim in het Vierkant gestoken, op Beddes van 8 Regels en dan een Pad van 18 Duim. We gingen Opeenzetten, Duimstekken, met de hand en den Graaf poten. Slechten en Missespitten, Bledjeân spitten, in Verband poten en opgrunden. De Grifels werden nagekeken en het Hout en de Stekers opgeborgen. Denk erom, dat je de bakken goed Lucht. Als je eens Oversjans moest werken, viel dit niet mee. Ook aan het poten Op Het Heilige Oog of Rakendemis moest je wennen. De Ruwwerker hielp in het voorjaar wat mee en hadden we vrij vroeg het Goed in den Grond. Toen we na een week weer Zwart lagen, kregen we het wat makkelijker. Wat Op- en Bijbinden en verder ging het wel.

Ik heb gezet met een Hieltje en een Lippie, Geplakt en Gepopt, Staken en Stekers gestoken, Manden Gedruild en Kisten Gedompt. Als we eens Zwart Gras uit de paden moesten rapen, was een Schrepeltje wel makkelijk. Ook heb ik dat jaar nog helpen Moeren en Occuleeren.

Ik heb hier vast nog niet alles uit mijn Dagboek overgenomen. Maar dit alles moest ik weer combineeren met wat ik op de school leerde. Zoo lette ik in den tuin goed op de Grylotalpa vulgares, Botritus paeoniae, de Pestalozzia, enz. Zonder bacteriewerking in den grond kunnen de planten niet gedijen, dus Koemest en niet uitsluitend kunstmest. De geur van H₂S vergeet ik nóóit! Wat heb ik met belangstelling geluisterd als Mendel besproken werd, Mutaties, Springvariatiën en denk eraan: Herr Lehmann will die Sendung zur Verfügung stellen, parce que la qualité est inférieure and please send me your quotations? Alles begint te draaien en ik begin te bazelen. Laat ik nu maar eindigen, want ik ga alles door elkaar halen. En dit is maar een onderdeel van wat ik die twee jaar moest leeren.

OUD-LEERLING.

48

40 jaar Arbori
50 " School

HERINNERINGEN AAN BOSKOOP.

Met veel genoegen voldoe ik aan het verzoek van het Bestuur van Arboricultura om een bescheiden bijdrage te leveren voor het feestnummer ter gelegenheid van het 50-jarig bestaan der Rijks-Tuinbouwschool.

Het is dit jaar reeds 40 jaar geleden, dat ik in Boskoop de school bezocht. Mijn indrukken uit die tijd zijn echter nog zó sterk, dat ik mij moeilijk kan voorstellen, dat het al zo lang geleden is, dat ik er mijn zo uiterst nuttige, tevens genoeglijke studietijd doorbracht.

Er zal wel geen enkele plaats in de lande of in de vreemde bestaan, waar theorie en practijk elkaar zodanig de hand reiken als in Boskoop het geval is. Een groot aantal leerlingen, die in mijn bedrijf hun vóóropleiding genoten, hebben in Boskoop hun studie voleindigd. Ik wees hun steeds op het grote belang van deze uitmuntende schoolopleiding.

Dikwijls kwamen de leerlingen mij bezoeken; dan was natuurlijk de school en de practijk het hoofdgesprek. Daardoor blijft het contact met Boskoop steeds urgent en leef ik thans nog met Boskoop intens mede.

Ook het genoeglijke van die tijd werd niet vergeten. Ik denk daarbij natuurlijk eerst aan „Arboricultura“, welke vereniging al dadelijk een hechte band vormde tussen de twee klassen. Hoewel in de aanvang de leerlingen der tweede klasse wat huiverig waren, zich bij ons aan te sluiten, was het mijn oude vriend Doornbos, die de eerste krachtige stoot gaf, waardoor ook de meeste leerlingen der tweede klasse tot onze vereniging toetraden.

Dikwijls denk ik nog terug aan die gezellige soos-avonden in de „melksalon van Stalker“, soms gevolgd door een rondgang met gitaar en trommen door het dorp, waar dan de „gehele Boskoopse politiemacht“, bestaande uit de agenten Heymans en Lubbers, in touw kwam, en waarop soms een proces-verbaaltje volgde! Ook de optochten achter het Boskoopse fanfarecorps „Excelsior“ liggen mij nog vers in het geheugen.

Het was een heerlijke onbezorgde tijd, zonder vrees voor oorlog, hetzij een koude of een warme, zonder politiek gekonkel, maar een tijd waarin de kameraadschappelijke geest onder de leerlingen en de harmonie tussen leeraren en leerlingen hoogtij vierde.

Ik wil dit artikeltje dan ook besluiten met de oprechte wens, dat het komende geslacht gedurende zijn studietijd eveneens zulk een onbezorgde en genoeglijke tijd in Boskoop moge geleven.

Tuinarchitect B.N.T.
Hilversum.

(w.g.) K. J. PERK.
Oprichter Arboricultura.

DE OUDSTE.

Op 17 December 1898 traden zeventien jongelieden de Raadszaal in het oude Boskoopse Gemeentehuis binnen. Zij gingen op de gereedstaande stoelen zitten en de nu jubilerende R.T.S. was begonnen.

Uit de lijst van oud-leerlingen bleek, dat de heer D. C. Wiegand Bruss de oudste van dat jaar is en we vonden, dat hij in die kwaliteit voorbestemd was voor een interview.

We vonden hem in een smaakvol ingerichte kamer. Weldra verschenen een paar glaasjes en een sigaartje en aan de overkant daarvan zat „Dirk Bruus“, zoals Boskoop hem noemt, nu acht-en-zestig jaar oud en nog steeds in het vak, al is het dan niet met graaf en schoffel.

„Ja, wat moet ik er van zeggen? Het begin was eenvoudig; de lagere school werd als voldoende vóóropleiding beschouwd. Daar men de school over 't algemeen als nutteloze nieuwlichterij beschouwde, waren de eerste tuinbouwleerlingen niet erg populair! Het schooljaar liep toen van 1 October tot 13 Maart en het onderwijs werd halve dagen gegeven. Het eerste jaar bleef de Raadszaal schoollokaal; rond ons waren de kasten van de gemeente gevuld met..... waterremmers, voor het geval er brand uit mocht breken!

Er was een leraar, Dr. Vuyck, die zó snel dicteerde, dat wij hem onmogelijk bij konden houden. Hij hield erg van een grapje en als dan de Directeur eens binnenkwam, kon hij niet nalaten op te merken: „Zo, jullie hebben je wekelijkse portie lol weer gehad!“ Zelf hield hij niet van drukte.

„Als ik me die Raadszaal goed herinner, zat je daar dan niet zowat op straat?“

„Ja, want als er een slager met een varken of een draaiorgel voorbijkwam, vlogen we allemaal naar het raam! Maar het volgende jaar zaten we in de nieuwe school en toen kon dat niet meer gebeuren!“

De heer Wiegand Bruss is na de school in het buitenland gaan werken en heeft tot heden toe steeds gereisd en in de handel gezeten. Hoewel hij het tijdelijk in een andere branche heeft gezocht, is hij het vak trouw gebleven.

Mij werd gevraagd om als oud-leerling R.T.S., een kleine bijdrage voor ons jubileumnummer te leveren. Het is met veel genoegen en griezelig weinig tijd, dat ik hieraan wil voldoen. Aangezien de drukker een ultimatum heeft gesteld, zal ik er geen gras, zelfs geen Oxalis over laten groeien.

Zo zit ik hier dan nu op de helling van de Tafelberg tussen de Protea's en de Silvertrees, de Pelargoniums en de Erica's. De Sugarbirds met hun fantastisch lange staarten fladderen over de Leucospermums van bloem tot bloem om met hun sierlijke snavels de nectar te bemachtigen en tevens de bestuiving op zich te nemen. De zon is zojuist achter de Tafelberg verdwenen..... Ik staar over de Kaapse vlakte, die zich nog in zonlicht baadt en naar de bergtoppen in de verte, die tot voor kort nog met een witte mantel waren getooid. Daar zijn de tweelingsspitzen van Jonkershoek bij Stellenbosch en het meer naar links de reuzen van Worchester (Woester) en daarachter begint de Karoo, het onmetelijke droge veld....

Maar ik zit hier niet om te soezen, maar om een stukje voor *Arbori* te pennen. Allright, here it is: In de eerste plaats proficiat, Tuinbouwschool, gefeliciteerd, Directeur, leraren, leerlingen en ex-leerlingen, allen gelukkiggewenst met onze school, die 50 jaren oud is!

Wat zou ik graag aanwezig willen zijn bij dit gouden feest. Zowel het 25- als het 40-jarig jubileum maakte ik als leerling mee. Ja, oningewijden, zowel in 1923 als in 1938 was ik leerling, weliswaar was ik even weggeweest, maar daarover zal ik het niet hebben. Wel wil ik even vertellen, hoe mijn terugkeer in 1937 in zijn werk ging.

Ik belde aan de Directeurswoning aan. Mijnheer Moerlands, nog dezelfde „Ome Chris“, deed open. „Dag Douwes,“ zei hij. „Hoe maak je het?“ Hoe het mogelijk was dat hij me na al die jaren herkende, is me nu nog een raadsel. Toen ik de wens kenbaar maakte, weer op school te komen, was zijn antwoord: „Dat moet je beslist doen. Dan moet je maar gauw de heesters in de proeftuin leren. Douwes, voor het toelatingsexamen.“

In de komende weken stampde ik de heesternamen in mijn kop, verzamelde blaadjes, schreef etikettes. Ome Chris hield steeds een oogje in het zeil en wees me er nog eens op, dat de namen kennen niet het zelfde was als de heesters kennen. Op de examendag, toen ik met de andere slachtoffers mee naar binnen ging, riep de Directeur me apart. „O Douwes,“ zei hij, „je hoeft geen examen te doen. Dat heb je toch vroeger al gedaan?“ En tot de heer Kremer: „Vindt U ook niet, mijnheer Kremer?“ Ik meende, iets ondeugends in zijn stem te horen!

Dat boomteelt teelt van bomen is, dat het niet allemaal boomkwekers zijn, die beenkappen dragen, dat zijn allemaal wijsheiden van Ome Chris, die wij, oude bokken, niet licht zullen vergeten. De jongeren van na 1939 zullen zich moeilijk voor kunnen stellen, dat Ome Chris voor de mannen van het secundaire en tertiaire tijdperk onverbreekelijk aan de Tuinbouwschooljaren is verbonden. Graag wensen wij hem alle mogelijke goeds!

Graag zou ik met al mijn oud-klasgenoten babbelen, maar ik volsta met een algemene groet. Velen van jullie zulden in Boskoop zijn met de feesten; in de geest zal ook Douwosky (scheldnaam 23) daar zijn. In de geest zal hij nog eens over smalle vlondertjes fietsen. (Het eendenkroos en de Azolla blijven aan de „geest“ niet zo hinderlijk kleven als aan het lichaam!).

Met vriendelijke groeten aan allen.

Nat. Bot. Gardens, Kistenbosch, (w.g.) A. DOUWES.
Newlands, C.P. Zuid-Afrika.

Las Palmas, het klinkt exotisch; men ziet in zijn verbeelding palmen, blauwe lucht, kleurige huizen en bewoners. Inderdaad, palmen hebben we, maar niet overdadig, veel zon hebben we en bovendien hebben we..... de tijd!

Hoewel de laatste tijd wat toegenomen is het tempo hier niet te vergelijken met het Europese. Wij leven kalmjes aan en overhaasten ons niet. Dit heeft voor de Noord-Europeaan een grote aantrekkelijkheid en velen, die oorspronkelijk voor enkele weken kwamen, zijn hier blijven hangen. Zo ben ik ook gebleven, weliswaar omdat mijn al te gevoelige longen het milde klimaat beter verdroegen, maar toch kwam ook ik onder de bekoring van de sfeer.

Overigens moet men leren wennen aan klimaat, gewoonten en taal. De subtropische warmte brengt mee, dat veel vlees en vet slecht verdragen wordt. De gewoonten wijken sterk af van de Hollandse; het feit, dat de bevolking hier katholiek is, maakt dit verschil nog groter. Bovenal moet men de taal leren, zeker wanneer men een werkkring zoekt. Bovendien zal men de Spanjaard nooit op de juiste waarde leren schatten zolang men zijn taal niet vloeiend spreekt.

Voor mij als taalleraar is dit natuurlijk een „conditio sine qua non.“ Bij het doceren van Frans, Duits en Engels, pri-
vaat en in scholen kunnen de moeilijkheden onmogelijk verklaard worden zonder dat men de taal werkelijk beheerst. Verder moet men ook t.z.t. zijn rechten als crediteur kunnen verdedigen.

Ik merkte al op, dat wij hier de tijd hebben. Dit gaat zelfs tot de klokken in de stad, die alle voor eigen rekening werken. Een verschil van 15 tot 20 minuten is niets bijzonders! Eens plaatste, jaren geleden, de gemeente een elektrische klok bij een kruispunt. Op een imposante zuil, waarop men kon lezen: „eet dit, drinkt dat, koopt dit, leest dat“, rustte als een kroon een klok met vier wijzerplaten. Een week lang marcheerde alles prachtig. Toen ontdekte ik ('s morgens om half negen) dat de Oostelijke wijzerplaat 11 uur, de Westelijke half 3 en de Noordelijke kwart over 7 wees. De Zuidelijke wees 1 uur! Kort daarop verdween de zuil. Sindsdien raden we weer naar de tijd, waarin men op de duur zeer geroutineerd wordt.

In het algemeen kan men zeggen, dat het hier in normale tijden een goed leven is. Natuurlijk is er distributie en tengevolge van de duurte kan men zich niet alles aanschaffen. Een tuinbouwer zou hier wel wat kunnen beginnen, maar met genoeg kapitaal, tijd om het uit te zingen en geduld om land, bewoners en taal te leren kennen. Zonder dat wordt het een fiasco.

Op het ogenblik is het Engels hier hoog genoteerd, Frans minder, Duits in het geheel niet. Iedereen wil „Engels leren“, maar velen zijn geroepen en weinigen uitverkoren.....

De hoofd-uitvoerartikelen zijn: bananen, tomaten, cochenille, huiden, het bekende borduurwerk en dan de kanariepietjes, die aan hoord worden verkocht en daarna nooit meer zingen. Er blijken hier nog mogelijkheden voor andere cultures. Men is reeds begonnen met katoen, dat hier goed gedijt. Tabak, suikerriet, mais, aardappelen en groenten groeien hier ook. Voornamelijk doordat het water hier schaars is, heeft men veel kapitaal nodig. Er zijn nog niet genoeg reservoires en stuwdammen gebouwd. Proeven met kunstmatige regen worden nu ook hier genomen.

Wanneer men niet vergeet, dat men in een ander land is, met andere zeden en gebruiken, zal men met de bewoners uitstekend uitkomen. Wat opvalt is, dat de Spanjaard de armoede niet veracht. Niet dat men dit als argument gebruikt om niet te werken, maar men beoordeelt de mens niet uitsluitend naar zijn vermogen. Als een bedelaar een aalmoes vraagt en men wil niets geven, dan antwoordt men: „Pardone, kermano“ (Vergeving, broeder).

Eens dronk ik aan een toonbank in een café een glas koffie. Een bedelaar dook naast mij op en prevelde zijn formule. Hoewel ik op de gewone manier te kennen gaf, dat er niets te halen viel, hield hij aan, waarop de bediende uiterst beleefd doch nadrukkelijk zei: „Luister, caballero, laat die heer met rust alstublieft!“ De bedelaar verdween toverachtig snel!

Een andere opvallende karaktertrek hier is, dat men gevoelig is voor het lijden van anderen en zelden bewust wreed en onrechtvaardig is, hoewel soms het opvliegend temperament hiermee in tegenspraak is.

Bovendien is men hier „extremist“. Een monteur bijv. is een uitstekend vakman of een knoeier en zo is het ook met een dokter, een schilder enz. Uitzonderingen daargelaten vindt men weinig middelmatigen.

Mocht één der „Arbori“-leden zich voor onze eilanden interesseren, dan ben ik gaarne bereid, hem alle inlichtingen te verschaffen, voorzover ik daartoe in staat ben.

C. Gran Bassas 33, (w.g.) P. DE JOSSELIN DE JONG.
Puerto de la Luz,
Gr. Canaria, Islas Canarias.

58

50 jaar Arbori
60 " School

Arboricultura - vroeger en nu.

Een jubileum herdenken betekent een terugblik werpen.

Bij een jubileum van een vereniging als Arboricultura gaan daarom als vanzelf onze gedachten er naar uit, hoe die vereniging ontstaan is, hoe zij groeide en bloeide om te worden zoals wij haar nu kennen; de vereniging van oud-leerlingen en leerlingen van de Rijks-Middelbare-Tuinbouwschool te Boskoop, met meer dan vijfhonderd leden, verspreid over de gehele wereld.

Omdat wij niet alleen het gouden jubileum van Arboricultura doch ook het zestig-jarig bestaan van de School herdenken, kunnen wij daaruit vanzelf concluderen dat het 10 jaar geduurd heeft, voordat men het nut en de noodzaak inzag de oud-leerlingen en de leerlingen van de toenmalige Rijkstuinbouwwinterschool in een Vereniging tesamen te brengen.

Nu moeten we echter de School van vroeger niet vergelijken met de school van nu. Slechts enkele leerlingen bezochten de School en zij werden door de Boskoopse ingezetenen maar met meelijwekkende blikken gevolgd. De tijd was immers nog niet aangebroken dat iedere tuinbouwer verplicht is zich ten minste een minimum aan theoretische kennis te verwerven. De waardering van tuinbouwonderwijs, tuinbouwvoorlichting en tuinbouwkundig onderzoek heeft zich in de loop van de laatste jaren enorm gewijzigd, zeer ten voordele trouwens van de beoefenaars van de speciale tak van tuinbouw, die in het centrum Boskoop wordt bedreven.

Op 3 december 1908 werd de vereniging opgericht, eerst uitsluitend als een gezelligheidsvereniging (sociëteit) doch al spoedig werden ook lezingen georganiseerd.

De Koninklijke Goedkeuring dateert van 15 februari 1911. Een euvel, dat de vijftig jaren, die Arboricultura bestaat zich steeds herhaalde, bezorgde de jonge vereniging in de beginjaren de grootste moeilijkheden nml. het bedanken voor het lidmaatschap na het verlaten van de School en Boskoop. Op de Algemene Vergadering van 31 januari 1913 wordt de heer N. F. Weyer († 1948) als voorzitter gekozen, een naam die we in latere jaren veelvuldig zullen tegenkomen.

Op de Algemene Vergadering van 2 december 1914 moet echter wederom een nieuwe voorzitter gekozen worden. Begrijpelijk is de defaitistische toon: „Hij deelt mede dat 3 december de Vereniging 6 jaar zal bestaan en dat er in die tijd 6 voorzitters zijn geweest. Nu spreekt hij de hoop uit, dat de Heer ten Hooft nu eens 6 jaar achtereen het Voorzitterschap zal waarnemen.”

7 maart 1916 is een dieptepunt in het verenigingsleven.

Een circulaire wordt aan alle leden en begunstigers toegezonden met de mededeling dat de vereniging voorlopig op non-activiteit gesteld wordt.

Dit op non-actief stellen heeft tot de viering van het zilveren Arborifeest in 1923 geduurd. De grote verdienste van Nico Weyer is het, dat hij de slapende vereniging dusdanig wakker schudde, dat niet alleen het feest een groot succes werd, doch ook het enthousiasme na het feest bleef voortbestaan.

Niet onvermeld mag blijven dat dit laatste voor een groot gedeelte het werk was van de in 1933 gekozen sekretaris de heer Th. Brans, die bijzonder goed met de jaarlijks wisselende leerlingenbesturen kon samenwerken.

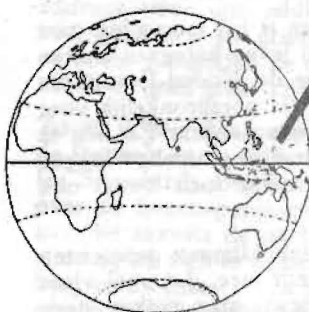
De in navolging van 1923 regelmatig gehouden reünies waren een begrip voor Boskoop en een trefpunt van de oud-leerlingen. Deze reünies werden steeds gevolgd door een daverend lustrumfeest, verzorgd door de afdeling leerlingen. De feesten van 1938 en 1948 zullen al degenen die ze meemaakten onvergetelijk blijven.

Herinnert U zich nog „De Koning van Likkie, die heeft potverdikkie, geen vlees of geen spek meer in de pot” uit de Jubileumrevue van 1938 of Jaap Hage met een echte, levende geit op het toneel in „De Schouwburg” te Gouda in 1948? Nu, in 1958 begint de vereniging een respectabele ouderdom te krijgen. Zij is de kinderjaren ontgroeid, doch krijgt jaarlijks een jeugd-injectie door de toetreding van steeds maar weer nieuwe leerlingen. En dit is goed zo.

Arboricultura is de vereniging van oud-leerlingen en leerlingen van de RMTS te Boskoop. Gelukkig is het steeds maar een enkeling van de leerlingen, die meent zich aan het lidmaatschap te moeten onttrekken. Begrijpelijk is het, dat velen zich als lid afmelden na het verlaten van de School en Boskoop. Begrijpelijk, omdat in die eerste jaren iedere verdienste gulden er één is. Bij de viering van ons gouden Jubileum spreek ik mijn vreugde erover uit, dat velen weer tot hun oude jeugdliefde „Arboricultura” zijn teruggekeerd. Wij beloven U, dat het oude, getrouwe Arboriblad U met haar „Personalities” over de gehele wereld zal blijven volgen, waardoor het innige contact, dat we steeds met de School onderhouden ook U ten goede zal komen.

Daarom, Arborivrienden, vieren wij nu gezamenlijk ons Gouden Jubileumfeest als afsluiting van wat was en met veel vertrouwen voor een goede toekomst van Arboricultura en a haar leden.

Th. Klumper

ARBORICULTURA

ORGAAN VAN DE VERENIGING
VAN OUDLEERLINGEN EN LEERLINGEN DER
RIJKSTUINBOUWSCHOOL TE BOSKOOP
OPGERICHT 3 DECEMBER 1908 TE BOSKOOP

De oude Dorpsstraat met hotel „Klaassen“.

De oorsprong van Boskoop ligt in het grijze verleden. Omstreeks het jaar 900 lieten de graven van Holland hier een hofstede bouwen, waaromheen langzamerhand een gehucht ontstond, dat later een sterkte werd van de graven van het Hollandse Huis, ten Bussche genaamd. Korte tijd later heette het Buchiscope en tenslotte door de jaren heen Boskoop.

Nauw verband met de geschiedenis van Boskoop houdt die van de abdij van Rijsburg, welke abdij van Graaf Willem in 1222 100 pond ten geschenke kreeg om van Gijsbrecht van Amstel diens goederen in Boskoop te kopen.

In die jaren waren ter plaatse, waar zich thans de kwekerijen bevinden, zware bossen met moerassen en veenplassen, die langzamerhand in bouwland werden herschapen. Omstreeks 1500 werden er in Boskoop reeds vrucht- en sierbomen voor de handel gekweekt en in 1600 telde men hier reeds 20 kwekerijen. Rondom 1700 werd Boskoop steeds meer bekend om zijn vruchtboomcultures. In 1750 begonnen de kwekers reeds zelf naar de verschillende markten te reizen om daar hun produkten te verkopen en relaties te maken. We kunnen dus rustig aannemen, dat toen de binnenlandse handel al een feit was.

De buitenlandse handel dateert slechts van korte tijd later, toen in 1778 een zekere Pieter Brakel adressen kreeg van Engelse kwekers en is dus vrij zeker aan te nemen, dat deze Pieter Brakel de eerste Engelse handelaar in Boskoop was. Met het bereizen van andere landen werd in 1850 een aanvang gemaakt door Gerrit Alberts, die toen Duitsland bezocht. Kort daarop trok men reeds naar Engeland en Amerika. Het behoeft geen betoog, dat de cultures intussen geweldig waren uitgebreid, naast de vruchtbomen en aardbeien. In 1890 zijn de coniferen, Buxus, Azalea's, Pionen, Rhodo's, rozen en heesters reeds hoofdzaak geworden.

In 1861 werd de Pomologische Vereniging een feit en het is deze vereniging, die voor de bloei van Boskoop van onschatbare betekenis is geweest. Zij gaf vakboekjes uit, plaatwerk met beschrijvende teksten voor vruchtsoorten en organiseerde voordrachten over het boomkwekerijbedrijf in al zijn onderdelen. Herhaaldelijk nam de vereniging deel aan binnen- en buitenlandse tentoonstellingen en reeds in 1874 besloot men tot het oprichten van een proeftuin. Pogingen tot het oprichten van een tuinbouwschool hadden eindelijk succes en in 1898 werd de stichting van zo'n school een feit.

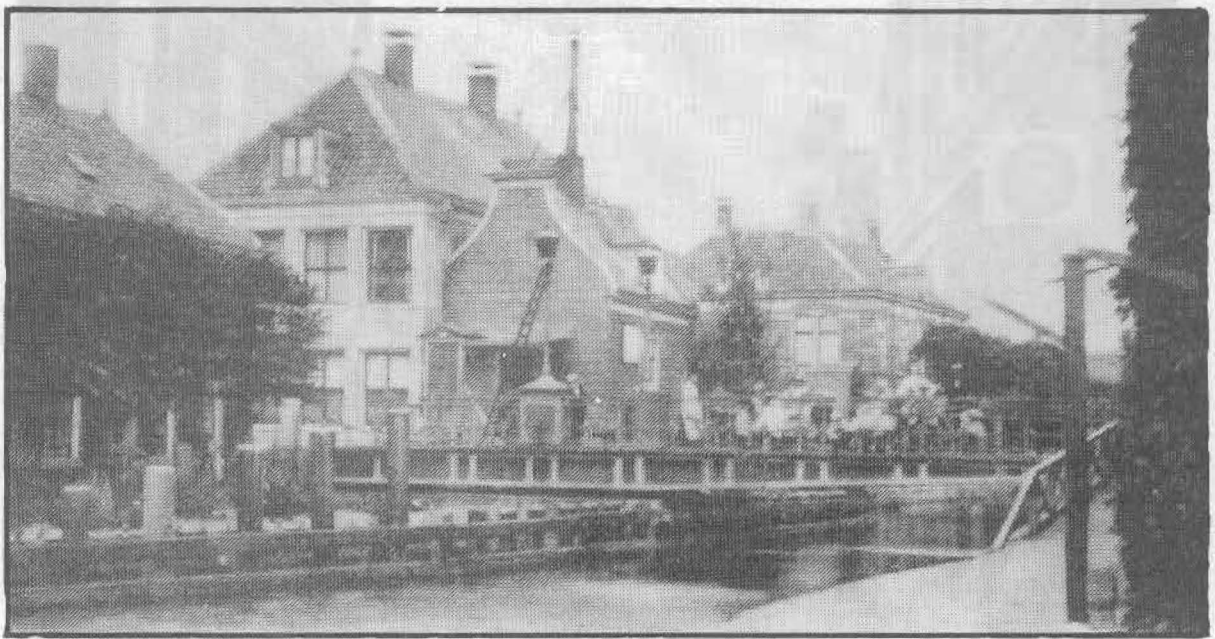
Vele Boskopers in die jaren hebben op de Tuinbouwschool hun opleiding genoten en een groot aantal jongelui van buiten Boskoop zijn na hun opleiding over de hele wereld uitge-

zwermd. Prachtige tentoonstellingen zijn er in Boskoop gehouden en reeds in 1911 besloot men een bloemententoonstelling te organiseren, die nu nog met ere wordt genoemd. Gezien de gebrekkige middelen uit die tijd op het gebied van verwarming enz. moet men voor het organiseren en de resultaten van zo'n tentoonstelling de grootste bewondering hebben. Deze show is bezocht door duizenden mensen en bracht Boskoop een wereldreputatie. Zij werd in 1913 gevolgd door een even prachtige rozententoonstelling en verder zijn er in de loop der jaren nog verschillende grote en kleine tentoonstellingen georganiseerd die alle stuk voor stuk Boskoop's roem ten toon spreidden.

Het is bijna ondoenlijk namen te noemen van bekende Boskoopse kwekers, die aan al deze tentoonstellingen meewerkten of leiding gaven, doch voor één willen wij in dit overzicht gaarne een plaats inruimen, nl. voor de heer J. H. van Straten van Nes, de grote organisator, stuwer en leidinggever, wiens naam onverbrekkelijk met deze tentoonstellingen is verbonden geweest. Bovendien een beminlijk mens, een correct gastheer, aan wie Boskoop veel, zeer veel te danken heeft. Zonder alle vooraanstaande kwekers en handelaren ook maar iets te kort te willen doen, behoort hier toch te worden vastgelegd, dat de heer van Straten van Nes zijn hele leven heeft gewijd aan Boskoop en haar belangen en die belangen in de ruimste zin van het woord heeft gediend.

Thans een kort verslag over ons dorp zelf: in het jaar 1500 telde men in Boskoop 40 huizen met 300 inwoners, welke getallen in 1672 veranderden in 150 huizen en 800 inwoners, in 1905 uitgroeiden tot respectievelijk 1200 en 5400. Hoe het getal der huizen nu ligt, weten we niet, maar toch dient hier gememoreerd te worden, dat het inwonersgetal de laatste 50 jaren slechts ternauwernood is verdubbeld.

Gelukkig is de boomkwekerijoppervlakte sneller uitgebreid en van de 20 kwekerijen in 1600 met een oppervlakte van enkele ha. is thans het centrum ongeveer 500 ha. groot en het laat zich niet aanzien, dat in de nabije toekomst dit areaal zich zal wijzigen. Wel is Boskoop in de loop der jaren sterk van aanzien veranderd en om deze veranderingen eens goed in ogenschouw te nemen, nodig ik U uit Boskoop in vroeger jaren eens te bekijken.

De oude brug

Konden we in vroegere jaren in den Ham de prachtige kastanjabomen in de tuin van notaris Maarschalk bewonderen, als je met de „Boskoper“ aan de steiger arriveerde, konden we in het sfeervolle hotel Klaassen door Hendrik worden ontvangen, zien we in onze herinnering nog de prachtige beukebomen op het kerkhof, het onder hoog geboomte schuil gaande „Zuik“, de fraaie laan iepenbomen van de Bulkse brug naar de Zwarteweg, de smalle, kronkelende Biezen met hier en daar een petroleumlantaarn om dan via de Biezentocht en de smalle Voorka weer in het dorp te komen. Met alle respect en begrip voor de moderne tijd en zijn verkeersbehoefte denken we toch met weemoed terug aan de gezellige dorpsstraat Oost- en Westzijde, aan het prachtige brede water van het Torenpad en de oude kastanjabomen op de Achterka. Waar is dit alles gebleven? Opgeofferd aan verkeersproblemen, te land zowel als te water: ongetwijfeld grote verbeteringen op allerlei gebied, maar waar is de dorpskern met zijn gezelligheid gebleven en is alles er dan zo veel fraaier op geworden?

Als de oud-leerlingen der R.T.S., vooral diegenen, die hun schooljaren hier doorbrachten in de eerste 25 jaren van het bestaan der school, straks Boskoop weer eens bezoeken, zullen zij zich de ogen uit moeten wrijven om al die veranderingen te verwerken. Hopelijk zullen vele van hen met weemoed terugdenken aan 't gezellige dorp van hun tijd, aan hun school, die door de jaren heen grondig is gewijzigd. Zullen zij zich de onmogelijk hoge brug, die toegang gaf tot de school en de proeftuin, nog voor kunnen stellen?

Ongetwijfeld zullen alle Boskoopse inwoners en ook de oud-leerlingen der R.T.S. uit de jaren tot 1930 ongeveer al deze veranderingen en verbeteringen toejuichen, maar toch is er tevens iets verloren gegaan, dat nooit meer te vervangen zal zijn. En dat is de intieme gezelligheid van het echte dorp van een sfeer, zoals alleen hotel Klaassen die maar bezat het hotel, waar ook de oud-R.T.S.-ers de meest aangename herinneringen aan zullen hebben en waar ook zij veel genoegelijke en vrolijke avonden hebben beleefd.

En is Boskoop er nu zo veel mooier op geworden? Vergelijk nu eens de onmogelijke hefbrug met de oude draaibrug, de Galerij met de oude Dorpsstraat O.Z., de Onderweg met de Dorpsstraat W.Z., wie eerlijk is — kiest het oude met al zijn tekortkomingen.

En dan tenslotte een der hoogtepunten in 't Boskoopse zakenleven: de kermisweek. Wie herinnert zich niet de propvolle Dorpsstraat in die week met al zijn sfeer in diverse café's van vroeger? Vergelijk dan eens Boskoop met de kermisweek van thans? Niets te doen van onderling betalingsverkeer, niets geen drukte, niets geen gezelligheid.

Nee, geachte lezer, van het oude Boskoop is niet veel meer over: met weemoed denkt de echte Boskoper terug aan alles wat hij verloor en o zo weinig voor terugkreeg.

Hopelijk zullen de oud-leerlingen der R.T.S. van die jaren met dezelfde weemoed aan die tijd terugdenken, toen ook zij soms de draai niet meer konden vinden in de duisternis.

C. Bulk

68

60 jaar Arbori
70 " School

Lang geleden

'Het hoeft niet verstandig te zijn' zei Jan Tromp, toen hij vroeg iets te schrijven voor het jubileum en aan die verstandige tip zal ik graag gevolg geven. Vroeger – officieel – bezondigde ik me al eens aan een serieuze poging om Arbori- en R.T.S.historie te schrijven en laat die zonde niet worden herhaald!

En zo wellen de avond voor mijn vakantie herinneringen bij mij op, 16 jaar na Boskoop. Na Boskoop is natuurlijk onzin. Als je in deze bijzondere gemeenschap 13 jaar hebt gewerkt, zit je voor altijd aan Boskoop vast. Heb je je hart aan Boskoop verpand, aan de Boskoper met zijn bomen, aan de honderden oud-leerlingen en heb je vaste banden gekregen, die na 16 jaar nog even sterk zijn als toen. En wat moet je dan opgraven uit je herinnering? Wat is op dit moment nog de moeite waard om gelezen te worden? Niet, dat het gehele lerarencorps van school en tuinarchitectuurskursus een hecht team vormde, gespitst op verbetering van wat bereikt kon worden met en voor onze leerlingen, want dat is gelukkig nog steeds vanzelfsprekend. Niet over de oud-leerling, die zich op school vele malen moeilijkheden op de hals haalde en het daardoor echt wel vaak heel slecht bij ons had en die later, met verlof uit de tropen, nog eens langs kwam om te bedanken. Maar wat dan wel?

Oorlogsdagen 1940. De evacuatie van Tiel, waar iets aan de organisatie ontbrak, zodat de stoet Boskoopse auto's, die zieken en ouden van dagen ging halen, om 11 uur 's avonds in een slapend stadje kwam. Hoe ze, door eigen actie toch vrij snel vol terugreden, terwijl wij op het opvangbureau op het gemeentehuis, na veel bellen om 12 uur de boodschap kregen, dat ze nog niet waren aangekomen. Toen ze dan ook een half uurtje later terugkeerden – onderweg een paar maal in het gras langs de dijk voor mitrillerende vliegtuigen – was alles donker en verlaten, want wij waren nog een paar uur gaan slapen. En hoe dezelfde boomkwekers, meteen na de enerverende tocht in het donker, achter de tafel gingen zitten om de mensen nog onder te brengen ook. En enkele van die boomkwekers zaten daar 24 uur later nog met ons samen de continue stroom vluchtelingen te verwerken. Ik leerde, pas een half jaar in Boskoop, de taaie Hollandse boomkweker goed kennen. En een van deze krachtfiguren staat vandaag nog, 28 jaar later, vooraan als het om de belangen van de boomkwekerij gaat. Onze school werd korte tijd noodziekenhuis, met huisvrouwen als verpleegsters.

Een heel ander beeld. Bij de omzetting van de éénjarige cursus tuinarchitectuur in een meerjarige (nu de H.T.O.), het levensgrote ongeloof van onze schoolleraar tuintekenen. 'Voor dat luxe werk waren geen baantjes, was geen bestaan. Een opleiding voor hongerlijders'. Gelukkig kreeg hij geen gelijk en waren er later alleen maar oud-leerlingen tekort.

Als zich bij de afzet van leerlingen problemen voordeden, lagen deze, dacht ik, niet aan de vorming. De vorming, maar voor een klein deel in school, voor het grootste deel in de praktijk, waar onze leerlingen naast vaardigheid iets heel anders opdoen: begrip voor de ernst van het leven. Waar ze zien, hoe alleen door hard werken en veel vak-kennis een boterham is te verdienen. Aan onze 'bazen' hebben en hadden ze hun succes te danken, ook toen door politieke oorzaken het werkterrein Indië wegviel. Het was vaak heel moeilijk voor jullie, maar je hebt je er doorheen geslagen, dank zij de Boskoopse boomkweker.

DR. E. F. JACOBI

Herinneringen aan 15 jaar RMTS en HTO

De mens bereikt op zijn 55ste jaar een leeftijd waarop een zekere rust en bezonkenheid hun intrede hebben gedaan. Na het 70ste jaar zijn bokke- of geitesprongen hoogst ongewoon, ja zelfs ongepast. Bij de huidige jubilarisse, onze 70-jarige RMTS, is dit gelukkig niet het geval. Haar laatste 15 jaren zijn juist gekenmerkt door heftige groeiverschuiven en roerige veranderingen. Slechts in één opzicht werd zij duidelijk ouder, haar nimmer fraaie uiterlijk vertoonde een ernstige verval. Haar stoffelijk omhulsel was reeds in 1952 enigszins gehavend, al was het symbolische glas-in-lood raam nog heel. De scheuren in de muren waren wat kleiner maar de dorpel bovenaan de trap hing reeds als een zwaard van Damocles boven de kostbare geiten-levens. Het linoleum in de tekenzaal golfde in een vriendelijke branding. De lokaalmuren leden aan een ernstige en ongeneeslijke huidziekte, de betonbalken boven de ramen brokelden langzaam maar zeker af. In de gang dampten de natte jassen, in de lokalen prijkten de banken met opgewekte tienerfolklore. In het 'HOTA' kamertje huisde het Proefstation, in lokaal 7 de voorlichtingsdienst en in de direktie-kamer prijkte het privéfonteinje met schone handdoek. Binnenkort zal een efficiënt gebouw van beton en staal de RMTS huisvesten. Dat is nodig en goed maar ik vraag me af of juist de bijzondere primitieve sfeer van de oude school niet ook een bindend element was.

Ik heb mij vaak afgevraagd hoe het mogelijk was, dat onze RMTS haar typische eigen sfeer en karakter grotendeels wist te bewaren. De veranderingen waren immers enorm. De studie werd zowel voor de RMTS als de HOTA verzaamd en verlengd. Oude vakken en richtingen (de tropische!) verdwenen, nieuwe werden ingevoerd. Het aantal leerlingen steeg sterk. Gelukkige leraren van de 'Cursus Tuinarchitectuur' met klassen van 3 of 5 leerlingen! Meisjes waren een zeldzaam verschijnsel in de wat ruige mannenmaatschappij. De leerlingen waren voor het overgrote deel in Boskoop in pension. Ik herinner mij het schokkend gebeuren, dat de eerste leerling in een auto arriveerde! Het aantal leraren steeg tot het drievoudige, noodlokalen moesten gebouwd worden. De 'Cursus' groeide uit tot HTO-A en -B.

Het is duidelijk dat al deze wijzigingen grote spanningen moesten meebrengen voor alle betrokkenen. De leerlingen kregen door het groter aantal minder gemakkelijk direct contact met de leraren en moesten zich aanpassen aan de strakkere organisatie, die een grotere en meer gekompliceerde school nu eenmaal eist.

De leraren moesten zich vaak werpen op nieuwe leerstof, hun lesmethode wijzigen en zich aanpassen aan grotere klassen. Ook voor hen gaven de ingewikkelder organisatie en het geringer persoonlijk contact met de leerlingen extra zorgen. De direktie moest de gevolgen van de door haar gesmede plannen dragen, plannen die nodig waren om de toekomstmogelijkheden van de leerlingen zo veilig mogelijk te stellen. Zij trachtte met wisselend resultaat de organisatie in de hand te houden en de vrede te bewaren, het laatste gelukkig met succes.

Gelukkig waren veel stabiliserende elementen aanwezig. Bij de RMTS wil ik vooral de veel geprezen en soms gesmaakte Boskoopse praktijk noemen. De leerlingen vinden hierin een zinvol tegenwicht ten opzichte van de theorielessen. Het is mijn vaste overtuiging, dat wat bewust en onbewust in deze praktijk wordt geleerd in sterke mate bijdraagt tot de algemene vorming en mede de sfeer op school en de belangstelling voor het onderwijs bevordert.

Een tweede element is steeds de grote toewijding van het lerarenkorps geweest, dat zich steeds loyaal achter de belangen van het onderwijs en de leerlingen stelde, meewerkte aan nieuwe leerplannen en op de leraarsvergaderingen pleitte voor 'n zwakke broeder. Het is uiteraard niet mogelijk om alle initiatieven, verbeteringen en belangeloze offers van vrije tijd door talrijke leraren van RMTS en HTO te noemen. Ik wil ter illustratie noemen hoe de onderdirekteuren Vijgen en Kant zich niet slechts inspanden om het ingewikkeld raderstelsel draaiende te houden maar ook een zeer groot aandeel hadden in alle vernieuwingen, insprongen bij huisvestingsmoeilijkheden en in hun vrije uren vaak leerlingen met particuliere problemen hielpen. Het enthousiasme waarmee ir. Harmsen jaarlijks zijn excursie leidde, de zorg waarmee drs. van Dijk zijn examens voorbereidde, de moed waarmee ir. Vreeling na zware ziekte steeds zijn lessen hervatte, de gemoedelijkheid waarmee de heer van der Graaf jaarlijks weken van zijn vakantie opofferde om de cursus op het ITT te begeleiden, troffen mij steeds weer. Hetzelfde gold voor de HTO, alleen door de toewijding en het enthousiasme van de leraren was het mogelijk in een soms geladen atmosfeer alles tot een goed einde te brengen. Ondanks incidentele protesten begrepen de leerlingen, dat het lerarenkorps steeds naar beste weten en vermogen werkte in hun belang. Steeds zagen wij de RMTS en HTO als middel, nooit als doel in zichzelf. De grote hulp, die wij van de Inspectie in den Haag ondervonden en de belangstelling en medewerking van de Commissie van Toezicht, waren hierbij een grote steun.

Laten wij hierbij vooral niet de figuren vergeten, die op andere wijze de schoolsfeer zo sterk beïnvloedden. De ouderen herinneren zich de bescheiden zorgzame Bekker, die bij het lustrum in 1958 zoveel werk verzette. Rietveld, als conciërge een waardig opvolger, zie ik nog op een winternacht tot de knieën door het ijskoude water waden om één van de vele overstromingen in de school te bedwingen. De heer Kraak is evenals zijn voorgangers een centrale figuur voor de school en de leerlingen. Hij zal de herinnering ingaan als uitvinder van de meest ingewikkelde drankautomaten, geluidsinstallaties en nachtelijk drukker van Cultor.

Terugdenkend aan 15 jaar werken in en wonen naast de school, komen de herinneringen in bonte warreling boven. De Kafkaanse nachtelijke dwaaltocht in bussen naar Lekkerkerk na de grote overstromingen in 1953, gevolgd door het met verkleumde vingers redden van verdronken aardappels. Leerlingen en leraren ontvingen na afloop een loonzakje van de Heide Mij. De steeds terugkerende vreugden der jaargetijden: het voorjaar met eindexamens vol vreugde of droefheid, de zomer met baarden en snorren gekweekt in het buitenland, in de herfst het gooien met Chaenomeles-appels door ons slaapkamerraam, het verboden 'ijsje-piepen' bij het brugje in de winter. De verkiezingsdagen waarbij de school steeds verder schuil ging onder steeds grotere verkiezingspamfletten. De Arbori-feesten met toneelstukken of cabaret van zeer gevarieerd gehalte maar altijd met een kunstig versierde zaal en bij uitzondering de noodzaak tot ingrijpen bij iets verkeerd gevallen alcohol. Het grandioze afscheid van de heer Vijgen en ir. Vreeling met Excelsior op het podium en de glorieuse tocht van ir. Harmsen bij zijn 25 jarig jubileum, hoog te wagen gezeten en getrokken door fakeldragende leerlingen. Het levensgevaarlijke gedrang bij de te nauwe achteruitgang, het gedreun op de niet minder gevaarlijke trap en de verrukkelijke rust in de zomer-vakantie. De eeuwige strijd tegen het te laat komen. De onuitputtelijke voorraad wonderlijke materialen op de zolder, ideaal voor Sinterklaassurprises, en het vertonen van dia's aan de kinderen op zon- en feestdagen. De discussies in de leraarskamer over school en politiek. En natuurlijk de Geit De feestelijke inwijding in 1958 vormde de inleiding tot vele nachtelijke happenings, die onze nachtrust op-luisterden. Het was op de Geit, dat ik voor het laatst afscheid nam van de leerlingen. Met vele herinneringen en een zekere weemoed zijn wij vertrokken. Het waren goede jaren. Mogen school, leraren en leerlingen een goede toekomst tegemoet gaan!

Ir. C. DORSMAN

78

70 jaar Arbori 80 " School

programma lustrum 78

maandag vanaf 18.00 u 21 november
LUSTRUMVOLLEYBALLTOERNOOI
in de sporthal aan de puttelaan

dinsdag vanaf 16.00 u 22 november
EXPOSITIE van eigen werk uit Boskoop
vanaf 19.00 u
TONEELAVOND met een optreden van De Appel
beiden in het schoolgebouw

woensdag vanaf 20.30 u 23 november
ARBORICULTURAVERJAARDAGSBIERFEEST
optredens van DOMMELFOLK en HANS HARKES en KABARET 4e jaars.
dit alles vind plaats op de soos

donderdag vanaf 11.00 u 24 november
OPENING NIEUWE KAS EN GROENBAZAR
op school en in de kas

vrijdag vanaf 13.00 u 24 november
DANSLES in de gymzaal
vanaf 15.00 u
FILM in lokaal 20
vanaf 18.00 u
COCKTAIL EN KOUD BUFFET op school
vanaf 21.00 u
LUSTRUM BAL in Florida

Arboricultura heeft de respectabele leeftijd van 70 jaar bereikt, een feit dat niet onopgemerkt voorbij mag gaan. Een volle week met feestelijke activiteiten is dan ook zeker niet misplaatst. Waarbij school en Arbori hand in hand samenwerken om er een groots gebeuren van te maken.

sinds de oprichting in 1908 is Arbori uiteraard aan veel veranderingen onderhevig geweest. De behoefte van de 'tuinbouwgeit' is heel anders dan leerling van 70 jaar geleden. Ondanks deze veranderingen is Arbori een gezelligheidsvereniging gebleven, waarbij altijd belangrijk is geweest het contact tussen de leerlingen te verstevigen en te bestendigen. Dat Arbori altijd een belangrijke rol in in het leven van de leerlingen heeft gespeeld is niet zo verwonderlijk.

Boskoop zelf heeft niet veel te bieden aan ontspanningsmogelijkheden, bovendien is door de verzwarende van het studieprogramma van de school de behoefte aan 'nuttige vrijetijdsbesteding' groter geworden.

Dat dit lustrum 1978 gerealiseerd kon worden, danken we aan de mensen van de lustrumcommissie, die met z'n allen enorm veel werk verzet hebben. Mijn respect hiervoor.

Ook de school mag zeker niet vergeten worden voor de goede en omvangrijke samenwerking in dit lustrum-gebeuren. Laten we hopen dat ook in de toekomst mensen enthousiast mee blijven werken om van Arbori de vereniging te maken die zijn weerga niet kent.

Van één feit ben ik zeker:

Zolang er een Tuinbouwschool staat in Boskoop, zal Arboricultura blijven bestaan!

Marius Bakker
Voorzitter Arboricultura

oom Piet erelid

Artikel 8 van de statuten:

Tot ereleden kunnen worden benoemd, zij, die zich jegens de vereniging verdienstelijk hebben gemaakt, of die het bestuur, in het belang der vereniging, nodig acht aan de vereniging te binden. De benoeming geschiedt....

Dat ome Piet zich jegens Arbori verdienstelijk heeft gemaakt is zonder enige twijfel waar. (en dat doet hij nog steeds trouwens.). Bij het draaien van de film is het hem nooit teveel gevraagd om als toezichthouder te fungeren, evenzo de post als beheerder van de soos. Tijdens feesten op de soos, met veel lawaai, draaien "Oom en Tante Piet" zich maar eens keertje extra om in bed en denken ze: 't is tenslotte ook niet iedere avond zo. Maar dat is niet alles, want ook buiten de vereniging heeft hij op school een heel eigen karakter. Het is ook niet zomaar dat hij OME PIET genoemd wordt, hij is een Persoonlijkheid op school. Zijn vrouw heeft het tegen mij ook van; OME PIET, die... Wat bij hem in het bijzonder te waarderen is, is de persoonlijke opvang van de leerling, wat vooral op deze school, echt nodig is, omdat je het van een leraar

niet zo snel hoeft te verwachten. Velen van ons beschouwd hij een beetje als een familielid, hij trekt zich onze problemen ook aan, Zowel binnen als buiten de school. Verscheidende keren heb ik hem met een kommetje eigen gemaakte kruiden thee het Gymlokaal binnen zien komen. Dit voor een leerling die zich niet goed voelde, en niemand vraagt hem waarom, hij doet dat. En dan mag hij wel eens mopperen als je hem vraagt of je tekening vandaag nog gelichtdrukt kan worden, maar hij doet het dan toch maar, of in ieder geval hij doet z'n best ervoor. Hij leeft met je mee. En zo zijn er nog wel meer van die kleine dingetjes die ertoe hebben geleid dat we OME PIET nu erelid hebben gemaakt van onze vereniging.

namens de leden

Wietze Gorter

de nieuwe kas

Bij de oude, inmiddels afgebroken, school aan het Reijerskoop hadden we een kas. Velen zullen niet weten, dat één van de kassen op de tuin van het proefstation behoorde aan de school.

In deze kas, die meestal de tropische kas werd genoemd, werden vooral tropische gewassen geteeld in de tijd dat aan de school nog een tropische afdeling was verbonden. Daarna werd deze kas door de school vnl. gebruikt voor de vermeerdering van boomkwekerijgewassen.

Onze nieuwe kas is bedoeld ter vervanging van de kas op de tuin van het proefstation. De oude kas zal waarschijnlijk overgedragen worden aan het proefstation.

Bij de bouwplannen voor de nieuwe school is men er in eerste opzet niet van uit gegaan, dat er naast een collectietuin ook een werktuin met een kas bij de school zou moeten komen.

De instructiepraktijklessen boomteelt en A en O hadden vooral plaats op de diverse bedrijven en in de gemeenteplantsoenen; aan deze lessen werd ook wat minder aandacht besteed dan nu, omdat de bazenpraktijk vóór 1972 veel uitgebreider was nl. het hele jaar door halve dagen op school met 5 lesuren vóór de middag, inclusief zaterdagmorgen en 6 lesuren na de middag en dan daarnaast de andere helft van de dag bazenpraktijk, de eerste klassen elke middag en de tweede klassen elke ochtend. De derde klassen gingen nog gedurende een half schooljaar een halve dag naar de baas.

Na onze verhuizing naar de Azalealaan mochten we, vooral ook als uitvloeisel van de mammoetwet, met deze praktijkregeling niet langer doorgaan en is de huidige bazenpraktijkregeling ervoor in de plaats gekomen.

Om nu de overgebleven ruimte voor praktijk toch optimaal te benutten, moest er meer accent worden gelegd op de instructiepraktijk op de school.

Dit is de reden dat pas geruime tijd nadat we het nieuwe schoolgebouw hadden betrokken, eerst de nodige tuingrond kon worden aangekocht en daarna de plannen voor een nieuwe kweek- en werkkas konden worden opgesteld en ingediend.

Hoe is dit nu allemaal tot stand gekomen?

Voor de verschillende vakrichtingen op de middelbare tuinbouwscholen zijn er landelijke werkgroepen van leraren van de ver-

schillende scholen, die zich bezighouden met het opstellen van programma's voor de vakrichtingsvakken en de hulpmiddelen, dus ook de kassen, die daarbij nodig zijn. De werkgroepen A en O en boomteelt hebben aangegeven aan welke eisen de kas moest voldoen en wat daar allemaal in moest zitten.

Dit algemene programma van eisen is opgesteld met adviezen van de specialisten van het proefstation in Boskoop en van het Instituut voor Mechanisatie, Arbeid en Gebouwen (IMAG) in Wageningen. Daarna volgde, met inbreng van onze eigen praktijkleraren, een aanpassing aan onze plaatselijke omstandigheden; i.v.m. het feit dat in Boskoop geheid moet worden, is bijvoorbeeld de keuze van de kapbreedte van belang, dus van het kastype.

Intussen was natuurlijk ook de directie landbouwonderwijs van het ministerie van L en V al van het begin af aan bij de zaak betrokken, want deze moet eerst het licht op groen zetten om ergens mee te mogen beginnen, voor de nodige geldmiddelen zorgen en de rijksgebouwendienst verzoeken om de ingediende plannen technisch en administratief nader uit te werken en vervolgens voor de bouw te zorgen.

Een en ander heeft nogal wat voeten in de aarde gehad en het heeft veel tijd gekost voor het geheel bestek- en aanbestedingsklaar was. Alles bij elkaar genomen een jaar of vier, niet meegerekend de tijd die nodig was voor het verkrijgen van de tuingrond.

De bouw

De bouw is uiteindelijk opgedragen aan de firma Vink en Veenman uit Noorden, als hoofdaannemer, en deze had dan weer een aantal onderaannemers, waarvan de belangrijkste zijn: Frans van Zaal uit de Kwakel voor de verwarming; de firma Randstad, den Haag voor de elektrische installatie; Burggraaf uit Aalsmeer installeerde de zonwering, Geerlof uit Delft de koelcellen, en den Uyl uit Boskoop zorgde voor de beschoeiingen en het dempen van de middensloot.

Met de bouw werd begonnen in februari van dit jaar, en de eerste oplevering had in gedeelten plaats in de loop van september en oktober.

De indeling van de kas

De kas heeft een oppervlakte van $+ 1200 \text{ m}^2$. In het centrale middengedeelte zijn gesitueerd:

- 2 "kashokken", die als instructie- en praktijklokaal zullen worden gebruikt;
- 2 ruimten voor de berging van gereedschap en materiaal;
- 2 koelcellen voor het bewaren van plantmateriaal;
- toilet en wasruimte, tevens garderobe;
- de verwarmingsinstallatie.

Aan de zuidzijde van de instructielokalen zijn de kweekruimten:

- 1 afdeling met kweektafels voor de vermeerdering;
- 2 afdelingen met rabatten;
- 1 afdeling voor het afharden van de gewassen;
- 1 afdeling met kweektafels bestemd voor een collectie bloemisterijgewassen.

Aan de noordzijde van het centrale middengedeelte is de kas geheel bestemd voor de instructiepraktijk A en O. De zandbak is nu geheel overdekt en verwarmd, zodat onder alle weersomstandigheden de praktijklessen kunnen doorgaan.

Technische installatie

In de afdelingen met kweektafels en rabatten is een grondverwarming aangebracht; verder is de temperatuur voor elke afdeling apart instelbaar en wordt dan automatisch

geregeld via een aantal thermostaten, die motorkleppen bedienen.

De luchting is half-automatisch, d.w.z. de luchtramen worden d.m.v. elektromotoren geopend en gesloten, de bediening van de motoren is niet geautomatiseerd.

De pomp voor de watervoorziening heeft drie aanzuigmogelijkheden, nl. voor slootwater, regenwater en leidingwater. Het regenwater van de kas wordt opgevangen in een plastic reservoir, dat in de sloot drijft. Door deze voorzieningen kan altijd over water met een voldoende laag zoutgehalte worden beschikt.

De drainage van de kas en de tuin is, evenals de overloop van de septic-tank, aangesloten op een verzamelput waarin het niveau door een vuilwaterpomp met een vlotter-schakelaar op peil wordt gehouden. Het drainagesysteem kan bij de verzamelput worden afgesloten, waardoor het systeem bij droogte tevens is te gebruiken voor infiltratie.

Praktijklessen

Het is duidelijk dat, nu we over deze nieuwe kas beschikken, de accommodatie voor de praktijklessen boomteelt en A en O aanmerkelijk is verbeterd. Hoewel er natuurlijk altijd nog wel wensen blijven liggen, dacht ik dat onze praktijkleraren nu goed uit de voeten kunnen bij de uitvoering van hun programma's en het is aan onze leerlingen om daar ten volle van te profiteren.

Ir. A.P. van den Hoek

toekomst

In het kader van deze lustrumtrans is mij gevraagd wat te schrijven over de toekomst van Arbori. Beslist geen eenvoudige opgave. In het kort zal ik eerst nog even ingaan op Arbori van vroeger en daarna het huidige Arbori.

Om de studietijd zo aangenaam mogelijk door te brengen heeft Arbori altijd getracht met allerlei activiteiten, dit te verwezelijken.

Deze activiteiten verschilden niet veel van aard vergeleken met de huidige activiteiten. Toch was de sfeer, de gezelligheid anders. Zeer essentiële verschillen waren: De mensen die op school kwamen hadden al praktijk gedaan. (RMTS) en waren doorgaans ouder. De verbondenheid met de Boskoopse gemeenschap was veel groter. Het studieprogramma was totaal anders van karakter, minder intensief waardoor veel vrijetijd over was. Door de geringe mobiliteit was men op Boskoop georiënteerd. Hierdoor was het verenigingsleven veel intenser, men had elkaar veel meer nodig. Het was dan ook niet verwonderlijk dat er bij bestuursverkiezingen 2 a 3 kandidaatsbesturen waren, met andere woorden ze stonden te dringen om actief in het verenigingsleven te zijn.

Door tal van ontwikkelingen veranderde de levenstructuur en ook de daarmee samenhangende schoolstructuur.

Een toename van het aantal leerlingen (RHSTL). De fusie van Arboricultura en Thyrsus, de vereniging van de HTO die naast gezelligheidsvereniging ook politieke-ideële ideeën wilde ontwikkelen, waren duidelijk omschakelingen.

De toenemende welvaart bracht met zich mee dat de gait niet alleen meer op Boskoop aangewezen was. De geiten en de Boskopers groeiden uit elkaar, er ontstonden aparte groeperingen die geen enkel contact meer met elkaar hebben.

Het huidige Arbri organiseert jaarlijks tal van activiteiten die gemiddeld gezien door veel studenten op prijs worden gesteld. Financieel heeft Arbori de laatste jaren geen problemen gekend, er werd zelfs een ander gebouw als soos ingericht. Structureel gezien valt er de laatste jaren wel een duidelijke tendens waar te nemen. Namelijk dat het ieder jaar weer moeilijk is mensen te vinden die bereidt zijn om een stuk vrije tijd te besteden aan

Arbri. Ook blijkt steeds weer dat er mensen zijn die er na een korte tijd mee ophouden. (1 jaar).

De belangrijkste redenen hiervoor zijn dat:

- men is te veel bezig met de studie
- De vrije tijd wordt besteed aan activiteiten buiten Boskoop (woonplaats) en aan bezigheden die voor je zelf van belang zijn en niet voor een ander. (helaas te veel denk ik)①

Toch kun je niet zeggen dat Arbori geen belangrijke plaats op onze school inneemt. Denk alleen maar aan de introductie weken waar de student toch in de eerste weken dat hij van huis is goed wordt opgevangen.

Het Boskoops verenigingsleven, wat volop aanwezig is, is erg gesloten, je komt er niet gemakkelijk tussen. Voor de student zou er zonder Arbori weinig te beleven zijn, Men zou het vooral in de beginperiode stukken moeilijker hebben.

Arbri is ondanks deze ontwikkelingen en neergaande tendenzen nog te belangrijk om te zeggen dat de toekomst van Arbori wel eens in gevaar zou kunnen komen.

Om de functie van Arbori in Boskoop voor de student te handhaven en ook te versterken zal in de toekomst gekeken moeten worden en zal ook een krachtig beleid gevoerd moeten worden.

Essentieel is om een bepaalde continuïteit van bestuurlijke aspecten te waarborgen.

Zodat grote terugvallen voorkomen kunnen worden. Nog steeds komt het voor dat een bestuur te veel bezig is met het fouten herstellen van het vorige bestuur. Aan opbouwend werk, creatieve ideeën, nieuwe impulsen, komen de meeste besturen niet toe.

Belangrijk is dus om eerst een zekere stabiliteit te krijgen. Het gevaar is natuurlijk wel dat door deze stabiliteit de tendens ontstaat om vast te roesten. "Het gaat wel", waardoor men weinig aan nieuwe ideeën denkt.

Ideaal zou het zijn als van school uit een vaste (betaalde) kracht een bepaald aantal uren per week aan Arbori zou besteden. Door de jaren heen doet hij zoveel ervaring op dat hij direct waarchuwend kan optreden. De belangrijkste taak voor hem is het zoveel mogelijk bijwonen van de vergaderingen. Een meer realistische oplossing zou zijn het zoeken naar mensen die in Boskoop woonachtig zijn en in het ver-

leden met school te maken hebben gehad (hanggeiten, oud-leraren?). Je kunt niet verwachten dat ze intensief bij het verenigingsleven betrokken moeten zijn. Ze kunnen echter wel een belangrijke, geen tijdvergende rol, bijdrage leveren aan het optimaal draaien van het bestuur en de leden. Bijvoorbeeld in de vorm van een hoofdbestuur waaraan het dagelijks bestuur verantwoording aflegt en in drukke tijden (tentamen periode) dit bestuur erbij betreft.

Tenslotte zou ik nog op willen merken dat de taak van het arboribestuur in de toekomst is om een goede sfeer te scheppen, wat met ons allen moet gebeuren. Zodat we niet stikken in de door school opgelegde prestatie zucht. Dit houdt in dat we naast het gezelligheidsleven ons in moeten gaan zetten voor de belangen waarbij iedere student betrokken is. Dit kan alleen door ons kritisch en actief op te gaan stellen

① kortom Arbori staat in het vrijetijdsleven van de Boskoopse student, naast het omgaan met familie, vrienden en kennissen, niet meer primair.

Gerard Houterman

BEDANKT LUSTRUMKOMMISSIE !

vanaf deze, misschien ongewone plaats wil ik de lustrumkommissie bedanken voor het vele werk wat zij in korte tijd verzet heeft.

Ook al zijn alle activiteiten nog niet voorbij, er is zonder meer sprake van een goed en gevarieerd programma. Voor alles wat er in deze tijd gepresteerd is, moet niet alleen iedereen respect hebben maar ook dankbaar voor zijn, dat een kleine groep dit alles doet.

Ook wil ik alle losse medewerkers bedanken, die mee hielpen met de uitvoering van de diverse activiteiten. Dank, namens alle leden.

G.L.

Goacht Rozenlaanblok,

uit een Cultor van 1958

Hierbij hebben wij het genoegen U mede te delen dat Uw politieke klik "Huize Rozenlaan" op 14 febr. a.s. inóón zal storten, omdat het even miserabel gegrondvest is als een huis op drijfzand. Onze gezamenlijke mening is n.l. dat, zoals we U al reeds hebben laten blijken, een bestuur een afspiegeling moet zijn van een vereniging, maar geen kosthuisklik.

Dat het Rozenlaanblok, onze betiteling voor Uw politieke klik buitengewoon goed gekozen is, heeft U zelf reeds toegegeven door met de stem der wanhoop te antwoorden: "Het Rozenlaanblok valt niet te splijten".

Het zal U overigens heel onprettig in de oren klinken dat onze tegencandidaten de heren v.d. Eeronboomt en Hann buitengewoon populair individuen zijn waarvoor wij reeds 60 graag gegeven handtekeningen hebben ontvangen. Dit is een aantal waar U misschien wel raar van zult opkijken, alhoewel wij dit nog maar een schijntje vinden, daar we in de eerste klassen nog geen handtekeningen hebben ingewonnen en we mogen aannemen dat zo daar wel een bloc tegen uw klik zullen stammen.

De leden van Arboricultura hebben n.l. niet met hun ogen in hun zakken rondgelopen en heel goed gezien dat dat mannetje van Smit slechts zo nu en dan eens op de sportavonden verscheen terwijl R. Maan er prompt iedere week was en zich daar na Kroonborg als een tweede sportcommissaris ontplooidde. Zo hebben ook gemerkt dat B. den Boer als bibliothecaris volkomen heeft gefaald en nu dus voor de veel zwaardere taak van secretaris met zijn kromme pootje niet in aanmerking kan komen, temeer daar deze functionaris dit jaar i.v.b.m. het 60-jarig bestaan van de school en het 50-jarig bestaan van Arboricultura veel werk zal moeten verzetten.

H. van den Eeronboomt daarentegen heeft grote capaciteiten en bezit bovendien een excellente reputatie. Uit een en ander mag het U dus blijken dat het de oppositie ernst is en dat uw Rozenlaanblok zal vallen gelijk een grote opgeblazen luchtballon waar een speldje wordt ingeprikt.

Wij hopen dat U ons deze agressie in het belang van Arboricultura niet kwalijk zult nemen en wensen U met de overige kandidaten veel succes.

Hoogachtend,
Union et Fraternité Arboriaise
P. Maandag, L. Rombouts.

KALF hoedt ons, geiten, voor gevaren,
die er altijd zijn in jubileumjaren;
hij hoedt ons verder als een herder,
gaat dus met hem dit jaar verder !

Braeabaart, de man uit de eerste klas,
Dit jaar met Arbori's kas,
Geef hem dus vrijdag Uw stem -
(Eén goede raad!) kiest hem ...!

Secretaris! Dit jaar een hele toer;
Kiest dus de juiste man: kiest BEN DE BOER !

HÖLSCHER was het afgelopen jaar vol vuur,
Laat hem dit jaar ook in 't bestuur;
Het vuur is nog niet uitgedoofd -
Kiest hem als hulp van 't opperhoofd!

De bibliotheek dit jaar onder 't beheer
van INA ARENDS (dit jaar dus geen heer);
Uw stem is waardevol voor haar,
kiest Ina dus voor dit ene jaar!

Vindt U SMIDT voor sport de juiste man?
Aarzelt niet, maar kiest hem dan!

NAWOORD

Het is gelukt!

Ondanks het korte tijdsbestek zit het karwij er weer op, en is een nieuwe Trans van de persen gerold, een extra dik en gevarieerd nummer.

Zonder dat we het wilden heeft dit nummer nog een boodschap gekregen. Wie de interviews en het artikel van Gerard naast elkaar legt komt zonder twijfel de roep en noodzaak van continuïteit tegen. Zonder dat wij er naar vroegen vertelden de geïnterviewden ons van de continuïteit die er was met het hoofdbestuur, en zonder dat wij het vroegen schrijft Gerard over de noodzaak van die zelfde continuïteit.

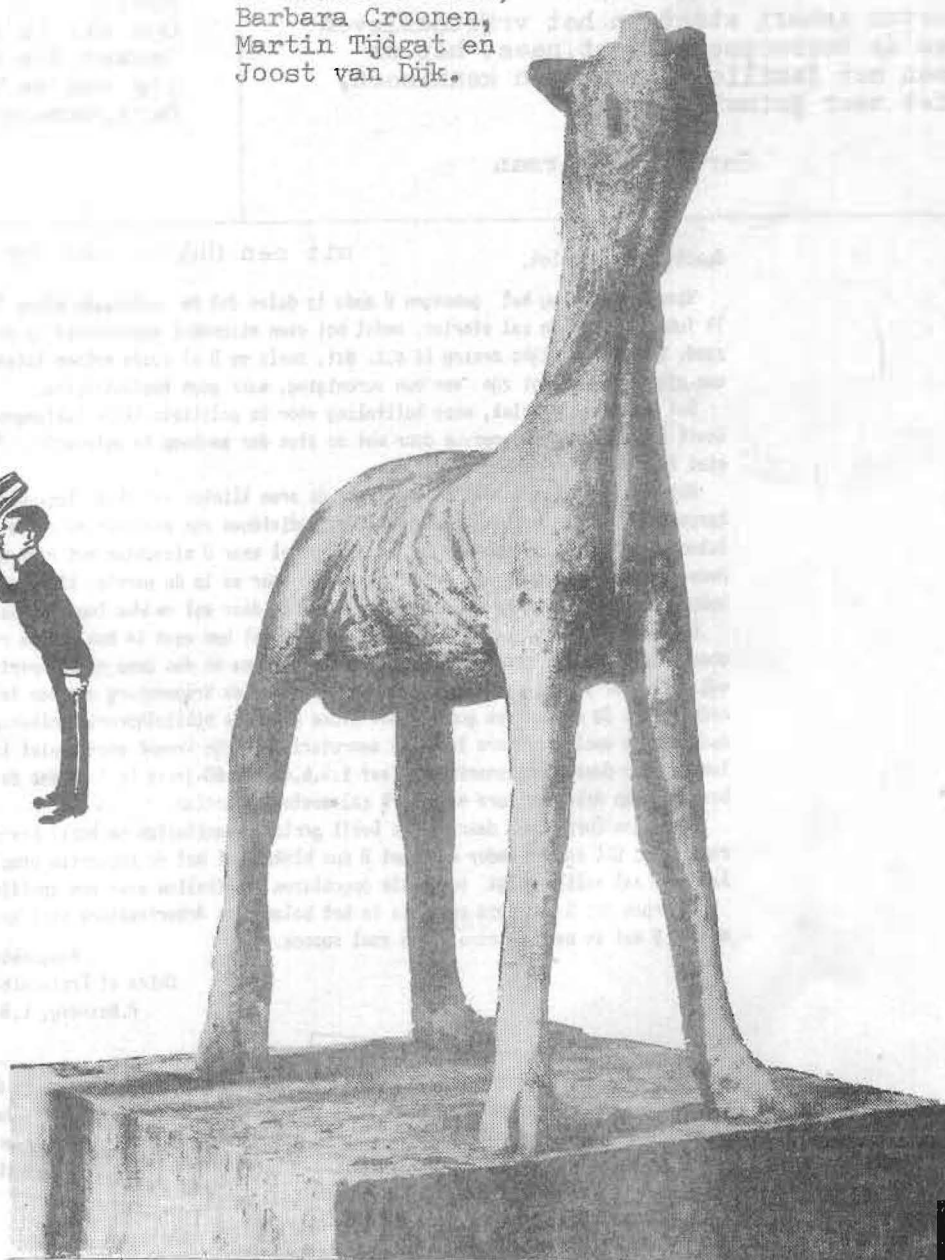
Opmerkelijk, het is nu aan het bestuur en de leden om te gaan denken en gestalte te geven aan de continuïteit en informatieoverdracht.

Arbori bied vertier en gezelligheid, en dat moet blijven!

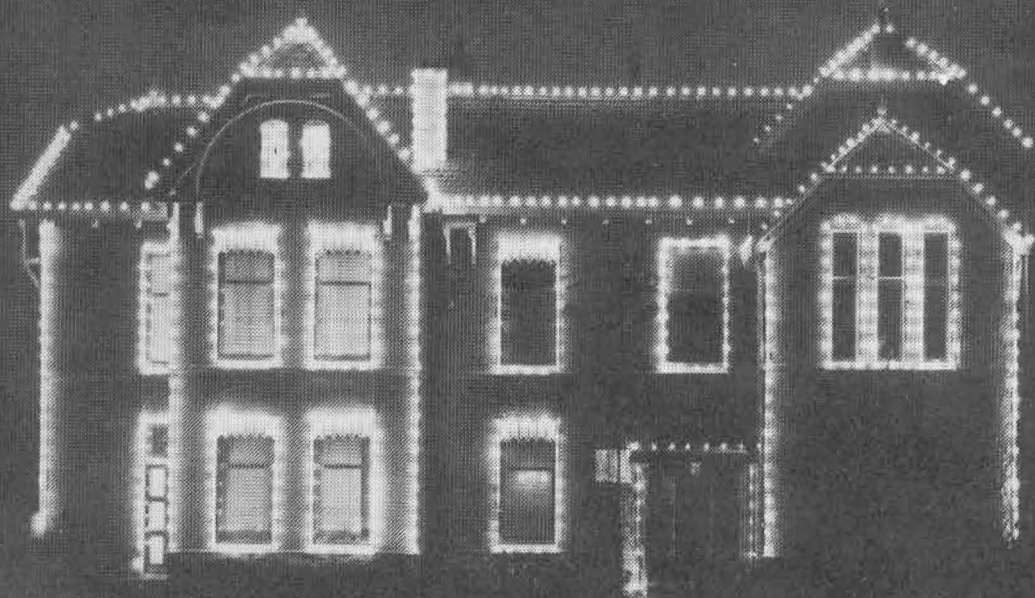
de samenstellers,
Barbara Croonen,
Martin Tijdgat en
Joost van Dijk.

dank aan :

Hr. en mevr. Brans,
Hr. en mevr. Harmsen,
Hr. en mevr. Klumper,
Hr. A.J. Schoemaker,
Ir. A.P. van den Hoek,
Marius Bakker,
Wietze Gorter,
Gerard Houterman,
Hr. Kraak,
Hr. van Zijl,
Anjo Verhoeven,
Theo van Aken,
Marieke de Wit,
H.&W. Opdrachtfoto,
Drij Taat,
Drij De Heij,
De vouwers,
De rapers,
De nieters,
De verspreiders.

maandag 21 november 1978

WORDT LID...

70 jar ARBORICULTURA
80 jar TUINBOUWSCHOOL poskoop
rijpernummer